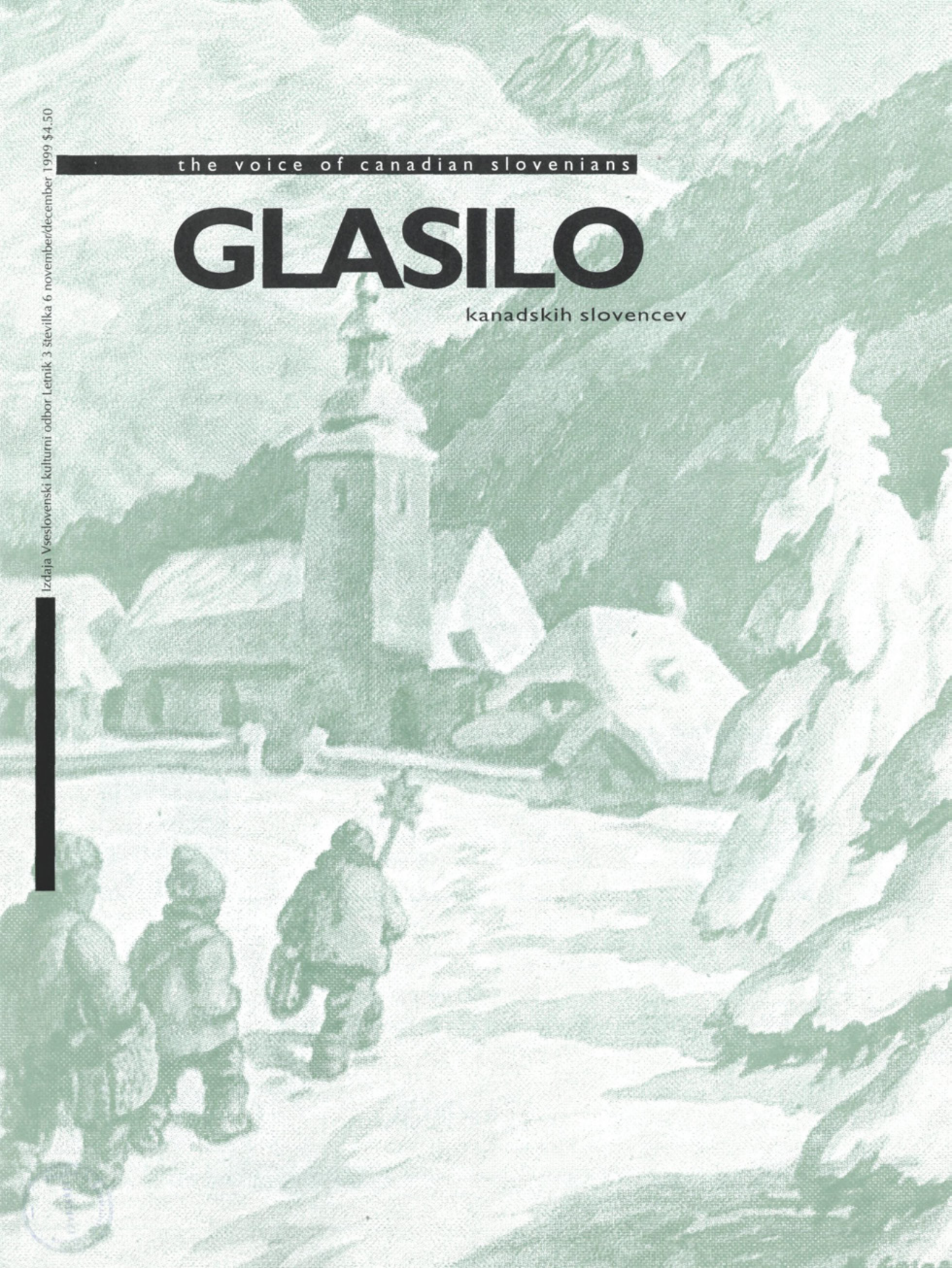

Izdaja Vseslovenski kulturni odbor Letnik 3 številka 6 november/december 1999 \$4.50

the voice of canadian slovenians

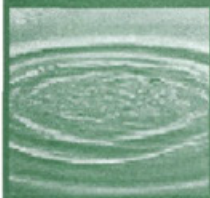
GLASILO

kanadskih slovencev

ŽIVLJENJE. ZDRAVO ŽIVLJENJE.

**Soustvarjamo ga tudi mi.
S svojim znanjem, izkušnjami, izdelki.
Naša poglobljena skrb je namreč zdravje.**

ZDRAVILA ZA HUMANO UPORABO

DIETETIČNI IN ZELIŠČNI IZDELKI

VETERINARSKI IZDELKI

BIOSINTETIČNI IZDELKI

KOZMETIČNI IZDELKI

ZDRAVILIŠKE STORITVE

GLASILO

Established / Ustanovljen 1996

www.vsko.com

Izdaja

Publisher

Vseslovenski kulturni odbor • All-Slovenian
Cultural Committee**Ureja uredniški odbor**Ivan Dolenc, Majda Gunžer,
Franc Slobodnik**Sodelavci**

Contributors

Cvetka Kocjančič, Metka Zupančič, Irma Ožbalt,
Frank Novak, Anton Kačnik, Ifigenija Simonovič,
Franc Šehovič, Pavle Larič, Ted Kramolc,
Silva Plut, Frank G. Sterle, Chris Koren,
Mirko Čepič, Drago Jančar**Svet revije**

Editorial Advisors

Florijan Markun (za VKO), Frank Habjan in Stane
Kranjc (za KSK), France Brenc (za Gospodarsko
zbornico), Anton Kacinik (za radio Glas kanadskih
Slovencev), Ivan Plazar, Valentin Batič, Anton Ovtar
in Franc Slobodnik (za slovenske župnije),
Frank Novak, Jože Slobodnik**Postavitev www strani**

www pages

Ivan Kobe, Frank Pinter, Frank Majzelj

Oglasi

Advertising

Ivan Plut

Naročila, spremembe naslovov, prispevke, oglase
in pripombe pošljite na naslov
*Subscriptions, change of address, advertising and
comments forward to*GLASILO KANADSKIH SLOVENCEV
P. O. Box 3949, Depot 4
HAMILTON, ON L8H 7P2 Canada
Fax: (905) 561-5109
E-mail naslov: dolenc@interlynx.net
majduska@worldchat.comProsimo, da ob naročilu oglasa priložite vso
potrebno dokumentacijo (logotip, fotografije,
tekste), na naročilnici pa označite velikost in
število oglasov. Uredništvo si prizadeva, a ne
sprejema odgovornosti za točnost podatkov.
Besedila ne odražajo vedno stališča uredništva.
Vse pravice pridržane. Ponatis celote ali
posameznih delov je mogoč le s pisnim
dovoljenjem. Prispevki so zaželeni.*For advertising please forward all necessary
documentation (logo, photos, texts) and mark the
size and number of ads. The editors have made
every reasonable effort to provide accurate and
authoritative information, but they assume no
liability for the accuracy or completeness of the
text. Articles do not necessarily reflect the opinion
of the Editors. All rights reserved. Reproduction in
whole or in part allowed only by written
permission. Submissions are welcome.
Tiskano v Kanadi v nakladi 3000 izvodov
3000 copies Printed in Canada*Na naslovnici • Cover
Maksim Gaspari, Božič**iz vsebine**4 **Uvodna beseda • Introduction****Novice iz kanadske slovenske skupnosti •
News from Canadian Slovenian Community**

- 5 40 let folklorne skupine Nagelj
5 Oktoberfest
7 The Slovenian Movement Prospers in the GTA
8 Delegacija Državnega Zbora R.S. med nami
9 Večer slovenskokanadske radijske ure
11 Nogometni klub Slovenja v Edmontonu
12-13 Gostovanje Dramskega društva "Lilija" iz
Clevelanda

Iz Slovenije • News From Slovenia

- 11-12 Pika na i s TV piko
12 Srečanje gospodarstvenikov slovenskega rodu
22 Pismo iz Slovenije
24 Knjiga o folklorni skupini "Nagelj"

10 **Duhovna misel****Obrazi • Faces**

- 10 Jože Krajnc

Reportaže

- 13-14 Differences
15 Rože so moj konjiček
17 "Slovenija je moj drugi dom"
21 Leona Štuklja ni več
25-27 "Iz rokava streseno..."

Leposlovje

- 16-19 "Prišel čas je krog Božiča" - črtica
19 Iz Božje perspektive - pesem

Komentar

- 23 Slovenski turizem po letu 2000
27 Slovenski izseljenski(?) časopis na internetu

Zanimivosti

- 28 Kaj vse se je zgodilo okoli leta 1000
29 Kaj vse nas čaka v naslednjih 25 letih?

Nagradna križanka - Humor

uvodna beseda

Spoštovani bralci!

Pred seboj imate decembrsko številko našega in vašega "Glasila". Mi v uredništvu bi vas radi navdušili, da si vzamete čas, z zanimanjem pregledate vsebino ter jo tudi prečitajte. Vemo, da imamo vse manj časa eden za drugega, kaj šele za branje, poezijo in umetnost nasploh. Vendar, kaj bo z nami, če se ne bomo hranili tudi z lepo pisano besedo, z umetnostjo; če si ne bomo delili tistega lepega, kar se porodi v dušah ustvarjalcev lepih misli?! V vsakem od teh izbranih prispevkov je tudi del vas; v njih boste našli tudi sami sebe.

Želimo vam povedati, dragi bralec in draga bralka, da z velikim veseljem delamo za vas, še srečnejši pa bomo, ko se nam boste tako spontano in prijateljsko s svojimi prispevki pridružili tudi vi.

Že v tej decembrski številki imamo čast predstaviti naše nove prijatelje, sodelavce, ki so z veseljem pripravljene skupaj z nami ustvarjati novo podobo časopisa "Glasilo kanadskih Slovencev". Naj samo omenimo imena: Ted Kramolc, Drago Jančar, Silva Plut, Chris Koren, Mirko Čepič ...

Ob tej priliki bi se želeli zahvaliti vsem dosedanjim sodelavcem, dopisnikom, oziroma pohvaliti tudi vse dosedanje zveste naročnike, ki nam še ostajajo zvesti bralci v bodoče, saj so naročnino za prihodnje leto poravnali že v naprej. Tistim pa, ki se še niste odločili, ali boste še naprej naši naročniki, in ostalim, ki bi se želeli še naročiti na naš časopis, sporočamo, da imamo od sedaj naprej nov poštni naslov. Našli ga boste na 3. 4. in 6. strani.

Smo pred velikim praznovanjem jubilejnega Božiča in na prehodu novega tisočletja, ki je velik mejnik v življenju. V našem srcu je prostor, kjer hranimo svoje najljubše spomine... Tiste, ki nam vedno znova

Josip Murn:

Prišel čas je krog božiča,

*b bele naokrog gore,
k dvorom bliža se lisica,
v snegu zajče so steze.*

*Mrzla polja so, gozdovi,
mrz in mrak v deželo gre,
snega polni so vrhovi,
zvečer poti so težke.*

*Mlin ne gre več zaporedom,
voda čezenj manj šumi,
potok skriva se pod ledom,
curek skozenj čist blešči-*

*To so zimski, zimski časi,
sever poti je zamel,
skozi okno zrem po vasi,
skoro bi kosminke šteli.*

* * *

prikličejo nasmeh na usta. In kadar nas življenje utruje, je lepo za hip zapreti oči in pluti po reki spominov... Takrat se še posebej radi vračamo v trenutke radosti in ljubezni, ki si jih drug drugemu podarjamo ob Božiču. Naše iskrene želje po sreči, zdravju in vsem dobrim naj sežejo prav do zadnjega kotička vašega srca. Vsem Vam želimo veselega upanja, ko se znajdemo v trenutkih osamljenosti... Saj nikoli nismo sami. Z nešteto vezmi smo, če le hočemo, povezani drug z drugim - zakaj ne tudi preko vašega našega Glasila? To nam naj bo v prihodnje vodilo in tudi povabilo k prijateljski povezanosti nas vseh.

Veliko MODRE,
kot morje, misel, kot nebo!

Veliko ZELENE,
kot trava, mladost, kot drevo!

Veliko TOPLINE,
kot ljubezen, dom, kot stisk rok!

Veliko SREČE,
kot zdravje, mir, kot smeh otrok!

Vesele praznike, izpolnjene z vsebino osebnega doživljanja vam želimo!

V imenu uredništva,

Majda Gunžer

vsko

VSESLOVENSKI KULTURNI ODBOR
forum za povezovanje, infomiranje in meddrutveno koordinacijo

Presednik: Ivan Plut
tel: 519.884.9413, faks: 519.884.4464,
e-mail: jplut@golden.net

Radio GLAS KANADSKIH SLOVENCEV
ob nedeljah dopoldne
na CHIN FM 100.7
v poletnem času od 9. do 10. ure,
preostali del leta od 11. do 12. ure

Preko satelita Anik E-2 KU-band se oddaja sliši po vsej Severni Ameriki, preko kabla pa tudi v Bellevilleu, Kingstonu, Londonu, North Bayu, Ottawi, Sudburyu, Thunder Bayu, Timmins, Windsorju.

Revija GLASILO KANADSKIH SLOVENCEV
Dvomesečnik za kulturno, informativno in medsebojno povezovanje Slovencev. Izdaja Vseslovenski kulturni odbor

Letna naročnina za Kanado \$25.00
Naslov:
GLASILO KANADSKIH SLOVENCEV
P.O.Box 3949 Depot 4
Hamilton, ON L8H 7P2
Fax (905)561-5109

Naročila za radio:
Vseslovenski kulturni odbor
770 Browns Line, Toronto
ON, M8W 3W2
Faks za radijsko oddajo: 416.503.0983

Po telefonu:
Milena Soršak- Mississauga
(905) 625-4272 služba
(905) 276-7258 dom

Milica Muhič - Mississauga
(905) 274-6782

Dr. Tone Kačinič- Toronto
(416) 922-1161 služba
(905) 233-5616 dom

Frank Novak- Hamilton
(905) 561-1944

novice iz kanadske slovenske skupnosti

40-LETNICA FOLKLORNE SKUPINE NAGELJ

Folklorna skupina Nagelj je v soboto, 23. oktobra, s slavnostnim banketom počastila svojo 40-letnico. Lepo okrašeno dvorano so ta dan napolnili sedanji in bivši plesalci, njihovi starši in prijatelji, slavje pa je še posebej popestrila prisotnost veleposlanika RS dr. Boža Cerarja, častnega konzula Jožeta Slobodnika in županje Mississauga Hazel McCallion, prisotna pa je bila tudi mag. Milica Trebše-Štolfa, avtorica spominske knjige o folklorni skupini Nagelj.

Veleposlanik dr. Cerar je poudaril, kako pomembno delo opravlja Folklorna skupina Nagelj pri ohranjanju slovenskega kulturnega izročila in čestital Cirilu Soršku za njegovo 40-letno vodstvo te skupine. Županja Mississauga Mrs. McCallion, velika prijateljica Slovencev, je orisala pomen Folklorne skupine Nagelj v širšem kanadskem merilu.

V znak priznanja za posebne zasluge je FS Nagelj podarila zlato

delovanju in nastopih FS Nagelj.

Na slavnostnem banketu je bila

"Nagelj" v gorenjskih nošah.

prvič v Torontu predstavljena knjiga o Folklorni skupini Nagelj, ki jo je napisala arhivistka iz Slovenije mag. Milica Trebše-Štolfa.

Slavnostni banket FS Nagelj je bila priložnost za razmišljanje, kako pomembno vlogo je v štirih desetletjih imela (in jo še ima) ta folklorna skupina, za obujanje spominov med nekdanjimi plesalci in seveda za zahvalo dolgoletnemu voditelju Cirilu Soršku, ki je z neutrudnim delom in velikim požrtvovanjem pripeljal FS Nagelj do tega visokega jubileja. Na slavnostni prireditvi ni bilo časa, da bi plesalci pokazali vse, kar

znajo, nastopili so le s kratkim venčkom slovenskih ljudskih plesov, na nenavaden način pa so pokazali, kako bi lahko tudi v disku ob kričeči angleški glasbi uporabljali slovenske plesne korake.

Cvetka Kocjančič

OKTOBERFEST PRI DRUŠTVU SAVA

Pred tridesetimi leti je Concordia Club v Kitchenerju prvič praznoval etnično poreklo svojih članov s prireditvijo Oktoberfest, ki je postala zametek znamenitega Kitchener-Waterloo Oktoberfesta, največjega bavarskega festivala v Severni Ameriki. Pri tem desetdnevem festivalu, ki se vrši istočasno v dvajsetih različnih dvorinah, sodeluje okoli 70 neprofitnih organizacij, med drugim tudi slovensko društvo Sava, ki ima svoje društvene prostore v Breslau.

Slovenska dvorana na 50 Mill St. v Breslau se v času Oktoberfesta spremeni v "Oberkrainer House" in v njej člani društva Sava s svojo tipično slovensko gostoljubnostjo širijo sloves slovenske narodnozabavne glasbe, slovenske folklore in seveda slovenskih jedi.

"Uradno smo vključeni v K-W Oktoberfest že petindvajset let," je ponosno povedal predsednik društva Steve Ivančič. "Začeli smo v najeti poljski dvorani in odkar smo zgradili svoj društveni dom, prirejamo Oktoberfest v svoji

Ciril Soršak in predsednik RS Milan Kučan

značko Milanu Svetaniču, Jožetu Balkovcu, g. Tonetu Zrnecu ter muzikantom Miku in Dannyju Gregorič ter Maxu Petrovič, ki so spremljali plesalce na turneji po Sloveniji. Posebno priznanje je dobila Anica Resnik, ki že vsa štiri desetletja pridno poroča o

dvorani. Naša dvorana je že sedemkrat prejela Gemuetlichkeit Award, kar pomeni, da je bila sedemkrat izbrana za najboljšo dvorano, pri čemer upoštevajo organizatorji štiri kriterije: gostoljubnost, zabavo, hrano in vzdušje. V primerjavi z drugimi dvoranami, ki sprejmejo tudi do tri tisoč gostov, je naša najmanjša, vendar se gostje pri nas res odlično počutijo in se radi leto za letom vračajo, ker imamo odlično glasbo in najbolj okusno hrano. Pravijo, da je naša dvorana 'Oktoberfest's best kept secret', biser Oktoberfesta, ki ga gostje, potem ko ga odkrijejo, radi ponovno obišejejo. Celozavodski pridejo. Naše društvo prireja Oktoberfest samo štiri dni, in sicer na zahvalni vikend in potem še zadnjo soboto. Delo je povsem volunteersko. Priprave se pričnejo že marca, ko se začnejo sestanki, tako znotraj našega društva, kot v okviru širšega kitchenerskega odbora, saj moramo poslovati v okviru pravil tega odbora."

Oktoberfest pri društvu Sava je le del bavarskega festivala in to morajo društveni organizatorji upoštevati, seveda pa poskušajo prikazati tudi kar največ tipično slovenskega.

"Vzdušje v naši dvorani je vedno izredno veselo, ker lahko vsakemu gostu posvetimo več pozornosti," je dodala Zinka Mirt, dolgoletna aktivna društvena delavka. "Gostom ponudimo več kot samo dobro hrano in slovensko glasbo. Dokler je imelo društvo svojo folklorno skupino, je le-ta vsako leto popestrila program, letos pa smo povabili plesno skupino Mladi glas iz Toronta."

Marija Prilestnik je letos v slovenski narodni noši sprejemala goste. Med posebnimi gosti, ki so v njihovi dvorani letos nastopali, je bil pevski zbor Viva iz Slovenije. "Podali so enkratni koncert," je pohvalila pevce iz domovine. "Tudi čas njihovega obiska je bil za nas izredno ugoden, saj so bili tisto nedeljo prisotni glavni

organizatorji Oktoberfesta, ki so skupaj z Miss Oktoberfest, ki je odprla naš balinarski turnir, prišli v našo dvorano na kosilo. Vsi so ostali po kosilu na koncertu in bili navdušeni nad lepim slovenskim petjem. Tudi lokalna kabeljska televizija je posnela celoten koncert."

V dvorani društva Sava je nastopila tudi avstrijska folklorna skupina iz Leibnitza, ki je prišla v Kitchener na povabilo glavnega organizatorja Oktoberfesta. Slovenci so bili kar nekoliko razočarani, ker je le eden izmed teh Štajercev, ki živijo komaj 12 kilometrov od Šentilja, govoril slovensko.

Od tukajšnjih slovenskih talentov pa so letos nastopili harmonikaši društva Lipa park. Za ples in razvedrilo so dva večera igrali Stari znanci, en večer The Golden Keys iz Kitchenera, zadnjo soboto pa ansambel Slovenski muzikantje.

Predvsem pa je društvo Sava hvaležno Toniju Jalovcu iz Toronta, ki je "najbolj zabavna osebnost njihovega Oktoberfesta", saj zna s svojo harmoniko pričarati res prijetno domače vzdušje in vedno rad pride zaigrat slovenske melodije.

Za društvo Sava v Kitchenerju, ki skupaj šteje komaj 140 članov, pa še ti so že precej v letih, je organizacija Oktoberfesta velik podvig v prizadevanju za vključevanje Slovencev v širšo etnično skupnost. Ker se te njihove prireditve zaradi drugih obveznosti slovenski veleposlanik Dr. Božo Cerar in častni konzul Jože Slobodnik nista mogla udeležiti, sta počastila društvo Sava s svojo prisotnostjo na njihovem lovskem banketu 13. novembra. Srečanje je potekalo v

Pri "Savi" v Breslau

prijetnem vzdušju, lovci so jima podarili častno članstvo v njihovi lovski bratovščini, predvsem pa so člani izrabili to priložnost, da so diplomatska predstavnik Republike Slovenije seznanili s svojim društvenim delom. ■

Cvetka Kocjančič

Naše cenjene naročnike, ki še niso poravnali letošnje naročnine za "Glasilo kanadskih Slovencev", vabimo, da to storijo pred koncem leta. Našim zvestim naročnikom s plačano naročnino za leto 1999 pa se priporočamo, da svojo naročnino obnovijo za leto 2000, saj bodo samo tako zagotovili časopisu redno izhajanje in mu ohranili sedanjí obseg. Obenem se jim najlepše zahvaljujemo za njihovo dosedanjo podporo.

Vabimo tudi vse tiste bralce, ki so doslej dobivali časopis pri svojem društvu ali ustanovi brezplačno na ogled, da se na časopis naročijo. S tem bodo podprli prizadevanja kanadskih Slovencev za vsebinsko zanimiv in vsakomur sprejemljiv vir informacij in zanimivega branja iz vseh slovenskokanadskih centrov, iz Slovenije in od vsepovsod drugje po svetu. Ne zamudite prihodnjih številčk svojega časopisa!

Letna naročnina za "Glasilo kanadskih Slovencev" znaša še vedno samo 25 dolarjev. Ček ali denarno nakazilo pošljite na naš novi naslov:

*Glasilo kanadskih Slovencev,
P.O.Box 3949, Depot 4, Hamilton,
ON L8H 7P2*

The Slovenian Movement Prospers in the GTA

By Oscar Koren

Have you ever wondered how many Slovenian organizations and clubs are in the Greater Toronto Area (GTA)? If you look in the Canadian Slovenian Business Directory (1997) you will discover that there are forty, of which more than half are based in the GTA. Similar numbers could be found in the Toronto's Many Faces (1990), by Tony Ruprecht. The Slovenian movement in the GTA comprises a rich array of ideas, actions and philosophies. Uniting the members of this movement is their Slovenian ancestry, culture, religion, political thought and a deep concern for the future. Despite the common bonds, interests within the Slovenian movement vary widely. This diversity is one of the movement's greatest strengths. Some organizations focus their energies on helping people in Slovenia, others concern themselves with the preservation of Slovenian unity in Canada. Some concern themselves with the preservation of Slovenian culture, language, education and arts. There are others who advocate a healthy lifestyle which involves proper food, physical exercise, participative and competitive sports, recreation, environmental issues and support for a more sustainable society. Others address the social needs of the community through volunteer work and financial support of those in need. Still others involve members in business, politics and religious activities.

You may wonder what you can do to help the Slovenian movement. There is much that can be done, it may take some thought before you discover exactly how you want to help. The first thing you as an individual must do is to set your own goals. What you want to accomplish, what are your priorities? Once you have determined your own expectations you can look for a Slovenian organization whose interests are most closely matched with your own interests. How much or how little you become involved depends on your own preferences and on the organization you choose to support. Even a small effort, when added to the actions of many others, can make a profound difference.

Before you join any organization it is also helpful to study the focus of the organization, its corporate structure and objectives. For example, I am a member of one

of the oldest Slovenian organizations in the GTA, The Slovenian Home Association, also known as Slovenski Dom. This organization was incorporated as a non profit corporation without share capital with the following objectives: (a) To bring together Canadians of Slovene background and origin; (b) To co-ordinate and assist the work of Slovene Canadians in respect of their cultural and charitable activities; and (c) To assist new immigrants of Slovene background or origin in order to enable them to become good citizens of Canada. This organization currently has 205 members and is actively fulfilling its objectives within the GTA. More information could be obtained by calling (905) 669-2365.

Josip Murn: *SNEG*

Brez konca padaš, drobni sneg,
na tihi gozd in na poljano,
nekje kraguljčki, hitri beg,
spet molk za mano in pred mano.

Kaj noč mi, čas, kaj si mi dan?
Kar bilo, kot v sneg zakopano!
Kar bode, kot ta tiha plan
brez konca širi se pred mano.

Although the Slovenian movement in the GTA is large, no one can participate in every facet. We must do our part and trust that others will do theirs. By supporting a Slovenian organization you become part of a movement that works towards preservation of the Slovenian identity for yourself and for future generations.

Tone Kobal (London, Ontario): *Miklavževanje*

Vseslovenska fotografska razstava SSK

Svetovni slovenski kongres Ljubljana je razpisal v sodelovanju s Foto klubom Anton Ažbe, Škofja Loka, ob slovesu drugega tisočletja in vstopu v tretje tisočletje Vseslovensko fotografsko razstavo "Slovenci doma in po svetu". Pravico do udeležbe so imeli vsi, ne glede na kraj bivanja kjerkoli v svetu. Posnetki naj bi prikazovali življenje in okolje, v katerem avtorji bivajo, svetle in temne strani življenjskega okolja, posebnosti in zanimivosti.

Razstava zbranih fotografij bo od 15. decembra 1999 do 5. januarja 2000 v prostorih SSK Ljubljana, Cankarjeva 1/IV.

LEP SPREJEM PEVCEV "SREČKO KOSOVEL"

Toronto-Hamilton, Ontario -

Nastope moškega pevskega zbora "Srečko Kosovel" iz Ajdovščine so naši ljudje povsod sprejeli z velikim navdušenjem in s tem pokazali, kako visoko cenijo kvalitetna kulturna gostovanja iz Slovenije. Ker je tovrstnih obiskov premalo, je pač za nas vsako tako gostovanje izjemen praznik.

Glavni koncert je bil v Slovenski dvorani pri cerkvi Brezmadežne na Brown's Line v Torontu, Kosovelovci pa so z lepo slovensko pesmijo obiskali tudi župnijo Marije Pomagaj v Torontu in slovensko cerkveno skupnost pri Sv. Gregorju Velikem v Hamiltonu. V svojem pestrem sporedu so odlični pevci iz Vipavske doline, ki jih vodi dirigent *Igor Hodak*, predstavili širok izbor iz slovenskega narodnega, umetnega in sakralnega repertoarja. Nekaj prav posebnega in izredno lepega je bilo njihovo spremljevalno petje pri večernih in jutranjih mašah omenjenih slovenskih župnij.

Ob priložnosti njihovega bivanja med nami je slovenska radijska ura "Glas slovenske Kanade" oddajala zanimiv intervju s predsednico zbora *Cvetano Rijavec*, ki je obenem direktorica podjetja Fructal iz Ajdovščine, glavnega sponzorja te zborove prve turneje v Severni Ameriki.

Vsem članom zbora "Srečko Kosovel" in prizadevnim organizatorjem kanadskih koncertov se najlepše zahvaljujemo za enkratne umetniške nastope, ki smo jih bili deležni sredi prejšnjega meseca kot zadovoljni in ploskajoči poslušalci. Zboru želimo še mnogo novih domačih in svetovnih nagrad!

I.D.

DELEGACIJA DRŽAVNEGA ZBORA RS MED NAMI

Zadnji dan v oktobru je prispela v Ontario delegacija Državnega zbora republike Slovenije. Delegacijo so sestavljali poslanci Helena Hren Vencelj, Roman Jakič, Janez Kramberger in Vladimir Čeligoj, vodil pa jo je predsednik DZ Slovenije, dr. Janez Podobnik. Z njimi je bila tudi uradna prevajalka Marjola Zdravič.

V Torontu sta delegacijo pričakala slovenski veleposlanik v Ottawi, dr. Božo Cerar in častni konzul Jože Slobodnik.

Srečanje v Mississaugi: V ospredju predsednik DZ dr. Janez Podobnik

Parlamentarci iz Ljubljane so se v ponedeljek, 1. novembra v dopoldanskih urah pogovarjali s torontskim nadškofom, njegovo eminenco Alojzijem kardinalom Ambrožičem, obiskali so Niagarske slapove, pa tudi cerkev

Srečko Kosovel: I M P R E S I J A

Tiho gredo vse ceste iz mesta,
nanje se siplje sneg droban,
ves plašč je zasnežen in moja misel
gre kot med pozibavanjem sanj...

Hiše so temne, polja so temna
in sneg poigrava se sam s seboj,
v vetru se zgane kot pajčolan;
nema je, temna je nočna ravan.

Moja cesta gre v nizka polja,
ki spijo pod črno tišino gora,
tišina, težka tema nad menoj,
kot da sem zašel že od sveta...

Sv. Gregorja Velikega v Hamiltonu, slovensko društvo Sv. Jožefa in slovenski starostni dom Lipa v Mississaugi.

V popoldanskih urah je bilo potem na sporedu srečanje članov Državnega zbora s kanadskimi Slovenci. Na slovenski častni konzulat so bili povabljeni vsi Slovenci, ki so utegnili na ta ali oni način zvedeti za to izredno srečanje. In tako se je v prostorih konzulata na naslovu 4300 Village Center v Mississaugi med četrto in šesto uro res zbralo lepo

število slovenskih izseljencev in njihovih potomcev. Vsem nam je bilo všeč, da smo se lahko srečali s predstavniki slovenske vlade in se z njimi po domače pogovorili o tem in onem. Predsednik Državnega zbora in slovenski parlamentarci so rade volje odgovarjali na

najrazličnejša vprašanja navzočih kanadskih Slovencev iz raznih krajev Ontaria. Največ vprašanj se je nanašalo na slovensko zakonodajo o denacionalizaciji, na pravice državljanstva za Slovence po svetu, in na uradne uvozne in izvozne postopke, ki zanimajo slovenskokanadske poslovneže. Zelo zanimiv je bil tudi preostali del tega srečanja, ko smo se prisotni sproščeno pogovarjali s posameznimi delegati iz oči v oči in s kozarcem rujnega slovenskega vina v roki. Marsikateremu smo stisnili roko in mu zaželeli še večje uspehe v dobrobit Slovenije in vseh Slovencev! Samo po sebi se razume, da je marsikdo od nas na licu mesta navezal s poslanci iz Ljubljane tudi ožje stike, tako osebne kot poslovne, to pa v upanju, da bi še kdaj v bodoče lahko skupaj opravili kaj

VEČER SLOVENSOKANADSKE RADIJSKE URE

Zadnjo soboto v oktobru je polna Slovenska dvorana na Browns Line v Torontu pozdravila člane radijske ekipe, ki iz tedna v teden pripravljajo enourni nedeljski program "Glas slovenske Kanade" na multikulturni postaji CHIN-FM 100.7. Celotni večerni spored je uspešno speljala ga. Marija Ahačič-Pollak, saj je po resnejšem pozdravnem delu poskrbela tudi za to, da so se prisotni prijetno zabavali. Naše radijske urednike in napovedovalce sta s svojim obiskom počastila slovenski veleposlanik iz Ottawe, dr. Božo Cerar, in častni konzul RS za južni Ontario, Jože Slobodnik, nato pa še slovenski duhovniki in številni zastopniki slovenskih društev in ustanov od blizu in od daleč.

Številna udeležba je pričala o

Delegacija DZS ... nadaljevanje:

koristnega za naše ljudi tukaj in tam, za močnejšo in kar se da plodno povezavo med Slovenijo in Kanado. Prisotni izseljenci smo se dobro počutili v družbi naših uglednih rojakov iz Slovenije in smo odhajali s častnega konzulata domov zadovoljni in polni zanimivih vtisov.

Slovenska uradna delegacija Državnega zbora RS se je še isti večer odpeljala dalje v Ottawa, kjer je vse tja do četrtega nadaljevala s programom svojega obiska v krogu kanadskih parlamentarcev. Iz poročil v dnevniku "Delo" smo medtem že posneli, da so bili njihovi uradni razgovori s člani kanadske vlade uspešni in da se obetajo za slovensko-kanadske meddržavne odnose in poslovne menjave lepši časi.
- (I.D.)

tem, da naši ljudje v vse večjem številu zvesto poslušajo "Glas slovenske Kanade" in da veliko pričakujejo od vseh, ki to popularno radijsko uro ustvarjajo. Mnogi so jim ta večer izrazili svojo hvaležnost za lepe slovenske melodije in za vse drugo, kar nam ti naši požrtvovalni rojaki - prostovoljci zberejo od nedelje do nedelje.

Višek večera je bila prav gotovo predstavitev vseh radijskih osebnosti. Na odru so se nam predstavili urednica in napovedovalka Marija Ahačič, koordinatorka programov Maria Jevnišek, za njima napovedovalci Milica Muhič, Sabina Sečnik, Toni Kačnik, Uroš Kobal, potem pa še glasbena tehnika Bill Kocjančič in Lui Mavec.

Pogrešali smo producenta dr. Toneta Kačnika, ki je bil ta dan na službenem potovanju, in še Anito Lunežnik ter Mirana Vambergerja, ki se tega večera nista mogla udeležiti.

Vsi imenovani so bili deležni glasnega aplavza hvaležne radijske publike. Le-ta je še posebej veljal našim mladim napovedovalcem in tonskim tehnikom, na katerih bo slej ko prej slonela bodočnost slovenske radijske ure. Od teh mladih ljudi bo odvisno, kako dolgo bo še v etru "Glas kanadskih Slovencev" in kakšna bo vsebinska kvaliteta njegovega programa v naslednjih petih, desetih, petnajstih letih... Zato bo z naše strani kar prav, če tem mladim kanadskim Slovenkam in Slovencem ponudimo vso možno pomoč in

podporo, jih spodbujamo pri njihovem dobrem delu iz tedna v teden, in jim s tem pokažemo, kako visoko cenimo njihovo navdušenje in požrtvovalnost za ohranitev slovenske kulture med nami! Povejmo jim to, kadar le moremo. Le tako bodo pripravljali slovensko radijsko uro še z večjim veseljem in le tako bo celotni radijski program vsak teden še boljši in zanimivejši! Zahvalo za ta uspešni družabni večer si zasluži tudi Vseslovenski odbor, ki je nagradil radijske delavce in poskrbel za primeren sprejem gostov, za zabavni orkester, pa še za dobro domačo večerjo. *Ivan Dolenc*

V slovenski radijski uri "GLAS KANADSKIH SLOVENCEV" lahko slišite vsako nedeljo ob enajsti uri dopoldne najnovejše vesti in reportaže iz slovenskih centrov v južnem Ontariu, poleg tega pa še zadnje novice iz Slovenije in zanimivosti od vsepovsod po svetu. Vse to je povezano v venček lepih slovenskih melodij, nalašč izbranih za vsak glasbeni okus in za vse generacije naših poslušalcev. Odprite v nedeljo CHIN-FM 100.7 in prisluhnite svojemu domačemu programu!

ALI ŽE VESTE ...

... da je bilo na veliki glasbeni prireditvi v dvorani Gorenjskega sejma v Kranju, ki je potekala v čast sedemdesetega rojstnega dne **Slavka Avsenika**, največje presenečenje ponovni nastop legendarne zadnje Avsenikove zasedbe iz leta 1990... Ta jubilejna narodnozabavna predstava je trajala skoraj tri ure in sta jo prenašala tudi televizija in radio...

...da je bil legendarni kanadski jazzovski pianist in skladatelj **Oscar Peterson** pred nekaj dnevi nagrajen v Tokiu z nagrado Premium Award for Music, obenem pa je bil še odlikovan z medaljo in prejel denarno nagrado v znesku 210,000 dolarjev...

"Prijatelj, pomakni se više!" (Lk 14, 10)

Božični prazniki so tu, z vsem lepim kar prinašajo: z vabilom k preprostem in pristnemu izražanju lepote družinske sreče, k večji medsebojni povezanosti in miru... Zato medsebojna obdarovanja, zato čar lučk, zato skoraj pravljica okrasitev hiš in mest... Vsa ta bleščeča lepota in nostalgija Božiča pa je za vernega človeka (in kdo ne veruje v bistveno skrivnost življenja?!) le podoba tistega globljega sporočila Božiča, ki pravi: "Bož se je učlovečil!", oziroma z drugimi besedami: "božje se nahaja v človeku". Ne le v zgodovinskem Jezusu pred 2000 leti, ampak tudi v tebi in meni!

Veliko sledi iz tega božičnega sporočila. Sega v samo bistvo skrivnosti človekovega obstoja in smisla življenja: Boga nam ni treba iskati nekje visoko v vesolju, niti ne v templjih in svetiščih narejenih s človeškimi rokami. Iskanje Boga postane iskanje človeka; je pot v globino lastne človečnosti. Naše versko udejstvovanje je smiselno, v kolikor nas vodi k večjemu spoštovanju samega sebe, in s tem k večjemu medsebojnemu razumevanju in spoštovanju, k zavesti o našem božjemu izvoru – in zato tudi k spoznanju o dostojanstvu vsakega človeka. Odkriješ, da je živ človek najveličastnejše božje svetišče in tako postane naše medsebojno komuniciranje bolj podobno spoštljivi molitvi kakor zgolj površni izmenjavi besed. V tem smislu želim vsem: Veselo odkrijte Božiča!

Franc Slobodnik

ODMEV na misel v prejšnji številki "Glasila".

... V svojem viharnem življenju sem se skušala držati nasvetov moje mame, ki me je učila: "Ne sovraži, oprosti, pokazala boš s tem, da si boljša od tistih, ki te ponižujejo!" V zelo težkih razmerah med nami tukaj je bilo temu vodilo včasih zelo težko slediti...

Vse, kar je se ostalo v moji duši iz tistih časov, pa se je naenkrat za večno odtrgalo od mene ob večkratnem čitanju vašega sporočila vsem nam, pod naslovom "Prijatelj, pomakni se više" (Lk 14,10).

Srčno si želim, da bi te vaše čudovite misli sprejeli tudi vsi drugi Slovenci... Pišite za nas še naprej, da bomo z vašo pomočjo lažje živeli in se, ko bo prišel čas, v večjem miru poslovili od bolj tolerantnih sopotnikov. Z globokim spoštovanjem, Danica Dolenc

Hvala vam, gospa Danica, za Vaše laskave besede! Veliko mi pomenijo in so mi v veliko spodbudo. - Tudi druge bralce vabim k odzivu; duhovno se bogatimo z izmenjavo misli!

(F.S.)

obrazi

Cvetka Kocjančič:

JOŽE KRAJNC

Vseslovenski kulturni odbor je na svojem radijskem banketu podaril Jožetu Krajncu plaketo za sodelovanje in pomoč pri tej meddruštveni organizaciji. Že nekaj let je član upravnega odbora in kljub svoji bolezni v njem zelo aktivno deluje.

Jožetovo prizadevanje za složno meddruštveno sodelovanje pa sega daleč nazaj, v čas, ko so slovenska društva v Torontu začela bolj resno skupno nastopati, najprej pri organizaciji narodnozabavnih festivalov, kjer je leta 1978 sodeloval kot predsednik društva Holiday Gardens, naslednje leto pa je bil celo predsednik festivalskega odbora, pozneje pa pri Zvezi slovenskih društev v Kanadi. Najbolj je predan društvu Holiday Gardens, kjer je član že od prihoda v Kanado. Tam je bil dolgo let član upravnega odbora, nekaj let kot predsednik, največ pa kot tajnik. Po naravi je veseljak, z žilico za kovanje verzov in za javno nastopanje in te svoje talente pridno vsako leto uporablja na tradicionalni vinski trgatvi na letovišču Holiday Gardens, kjer igra vlogo župana. Tudi na svojo frajtonarico rad zaigra in z njo je že večkrat nastopal v slovenskih igrah. Njegov nekoliko manj poznan konjiček je matematika. Pred nekaj desetletji, ko je še delal v računovodstvu podjetja Hobart, je iznašel sistem za skrajšano množenje, za kar mu je dala priznanje celo torontska univerza. Kar takole, brez papirja, po posebni formuli, lahko na pamet do potankosti točno pomnoži tri-števlično številko s tri-števlično številko. Svoje skrivnostne formule noče izdati, ima pa baje proces patentiran. Če ne bi ravno v tistem času prišli v vsesplošno rabo kalkulatorji in računalniki, bi bil ta njegov izum močno cenjen, tako pa se zanj ni pravzaprav nihče resno zmenil.

Jože je tudi navdušen fotograf. Kamor gre, ima vedno pri sebi fotokamero in jo tudi pridno uporablja, na plesih, društvenih sestankih, sprejemih in kulturnih prireditvah... Veliko njegovih fotografij je bilo že objavljenih v Glasilu kanadskih Slovencev, še več pa jih razda in razpošlje tistim, ki jih v svoj fotoobjektiv ujame.

V veseli družbi pride do izraza njegov veder štajerski značaj, v svojih pesmih pa izraža tudi bolj intimne dogodke iz svojega življenja, še posebej ljubezen do rodne domovine. Iz njegovih pesmi zvemo, da se je rodil kot mlinarjev sin v Skornem pri Šoštanju, v Zgornji Savinjski dolini, da mu je mati umrla, ko je bil še dojenček in mu je potem mačeha z vso ljubeznijo nadomeščala mater, da se rad vrača v svoj rodni kraj, kjer ga lepote narave in srečanja z domačimi navdihujejo za pesnikovanje. Precej njegovih pesmi je priložnostnih, tudi življenje v Kanadi mu jih je veliko navdihnilo, v verzih izražene zgodbe, brez posebne umetniške dovršenosti in komplicirane poetične govornice. Večkrat v pesmih pride do izraza njegov vesel značaj, ki tudi v največjem trpljenju najde iskrico humorja. Prav na šaljiv način je opisal svoje spomine na čas, ko se je v bolnišnici zdravil za posledicami srčne kapi. Pred kratkim je bolezen ponovno potrkala na njegova vrata in ga oropala življenjskega optimizma in vedrine, toda Jože tudi raku pogumno kljubuje in če le more, še hodi na društvene sestanke in prireditve.

NOGOMETNI KLUB SLOVENIJA V EDMONTONU

S ponosom naznanjam Slovincem po svetu, da nam je končno uspelo ustanoviti nogometni klub Slovenija.

Ta zamisel mi je blodila v mislih že nekaj časa. Čim sem to zamisel omenila Davidu Gantarju, nogometašu pri drugih klubih, jo

je kar hitro uresničil in s pomočjo bratov Pavla in Tomaža organiziral klub. Njihov oče Slavko Gantar, sedaj že pokojni, je bil navdušen nogometaš in tako sinovi sedaj nadaljujejo s to tradicijo. Pod vodstvom trenerja Slavkota Štaynerja so redno in resno

trenirali in zmagali že s prvo igro v maju, in tako so zmagovali še vso sezono, do zadnje tekme.

Zato brez dvoma lahko rečem, da smo Slovenci v Edmontonu na to zelo ponosni in upamo, da bo ta klub še naprej deloval in pritegnil še več fantov in deklet.

Menda je to edini način, da se mladi rod med seboj povezuje in tako bolje spoznava vrednote in pomen slovenskega društva, ki so ga njihovi starši s težkim delom in požrtvovalnostjo ustanovili.

Naše društvo šteje 150 do 160 članov, ustanovljeno je bilo 1964 leta.

V sklopu družabnih piknikov imamo tudi redne prireditve: Materinski dan, Kulturni dan, oktobra Vinsko trgatve, decembra Miklavžev večer in istočasno praznujemo tudi Božič. Zadnji pomembni društveni večer v letu pa je Silvestrovanje.

Francka Brus

PIKA NA i S TV PIKO

Vsi smo slišali za Internet. Mlajši ga uporabljajo kot za šalo, starejši se trudoma privajajo, vsi pa se zavedamo, da bo Internet najhitrejši in najcenejši način komunikacije, informiranja, izobraževanja, sklepanja poslov... v tretjem tisočletju.

Možnost spremljanja televizijskih programov preko Interneta je v Sloveniji še dokaj neznano področje. Prva televizijska hiša v Sloveniji, ki svoj program prenaša v Internet in to 24 ur na dan, je TV PIKA. Program Teve Pika, ki ima izključno slovensko produkcijo, je tako dostopen vsakomur, ob kateremkoli času in na kateremkoli koncu sveta.

Za gledanje televizijskega programa potrebujete poleg osebnega računalnika z vgrajenim modemom in dostopom do Interneta program Real Player

G2, ki ga naložite le enkrat, deluje pa kot dodatek k vašemu internet brskalniku. Vsa navodila za gledanje TevePika v Internetu dobite na straneh www.tevepika.net.

In kakšen program boste lahko gledali na TevePiki? Poleg informacij, kaj se dogaja v prestolnici Ljubljani in drugod po Sloveniji, pogovornih oddaj z znanimi Slovenci, oddaj o adrenalinskih športih, otrocih, starših, zabavnih prispevkov... bodo kmalu na sporedu različne interaktivne oddaje, ki jih bodo soustvarjali ljudje na različnih koncih sveta.

In ravno tu je Slovenska izseljenska matica prepoznala čudovito priložnost povezovanja, komuniciranja, spoznavanja..., ki nam jo tak interaktiven komunikacijski sistem ponuja. Odločili smo se, da povabimo vse tiste, ki že imajo dostop do

Interneta ali ga nameravajo imeti v prihodnosti, da se nam pridružijo in v sodelovanju z nami in TevePiko kreirajo oddaje namenjene vsem Slovincem po svetu in njihovim prijateljem.

Oddaja, ki bo predvidoma stekla v začetku prihodnjega leta, bo Slovence po svetu seznanjala o različnih temah, kot npr. možnostih šolanja, vrnitvi v Slovenijo, slovenski turistični ponudbi in podobno. V oddajo bomo povabili goste, ki bodo odgovarjali na vaša vprašanja, predstavili vam bomo zanimive osebnosti, izseljence in njihove življenjske zgodbe ter vas obveščali o tem, kaj se dogaja v številnih slovenskih društvih in organizacijah po svetu.

Ker je bistvo oddaje interaktivno sodelovanje Slovencev in njihovih potomcev iz različnih koncev sveta, bo večji del oddaje namenjen vašim prispevkom in

vaši predstavitvi; osebni, poslovni, družabni itd.

Oddaje bodo potekale delno v slovenščini in delno v angleščini.

Interaktivna delavnica je torej odprta za vse vedoželjne, ustvarjalne, pozitivno ubrane, poslovne, in v prihodnost usmerjene ljudi, ki želijo sodelovati s svojimi predlogi, idejami in prispevki pri nastajanju oddaj za Slovence po svetu.

Vabimo vse, ki jih zanima kaj več o tej oddaji, da se javite Marjani Blaznik na e-mail:

marjana.blaznik@zdruzenje-sim.si da napišete svoje predloge in zamisli o tem, kako bi naredili oddajo čim bolj zanimivo in uporabno za vas.

Če sami nimate dostopa do Interneta, vas prosimo, da naše vabilo posredujete vsem tistim, za katere mislite, da bi jih tako sodelovanje zanimalo.

Marjana Blaznik, strokovna sodelavka SIM

... "Tisto bitje, ki se mu pravi človek, je povsod enako in vendar spet vsako zase po svoje zapečeno. Med njimi ni ne hudobcev ne angelov. Nekako po sredi se motovilijo ljudje: neki preveč na levo, drugi preveč na desno. Nekateri na zunaj grozno lepi, na znotraj nečedni, drugi na zunaj razcapani in bedni, na znotraj pa duše božje, kakor bi jih utrgal iz paradiza.—" F. S. Finžgar

Gostovanje Dramskega društva "LILIJA" iz Clevelanda

Igrica z naslovom "Na tankem ledu" je lahkotna situacijska komedija s precej smešnimi besednimi spopadi v dvoje in v troje. Zabavna je že zaradi svoje zgodbe, ki jo je v kratkem mogoče posneti v enem stavku: nabrisani samec Andrej si domišlja, da lahko živi s tremi zaročenkami hkrati, ko pa so vse tri stevardese in leti vsaka od njih za drugo letalsko družbo - povrh še po različnem urniku...Seveda ste brž uganili, da se utegnejo stvari v takem primeru spremeniti čez noč, če že ne morda v eni sami uri, s tem pa tudi potek dogajanja na odru ...

Glavnega junaka v zadnjem, tretjem dejanju nekako pričakovano izpelje iz hude zagate njegov prijatelj Sandi, ki "žrtvuje" svoj samski stan za poroko z eno izmed treh

SREČANJE GOSPODARSTVENIKOV SLOVENSKEGA RODU

SVETOVNI SLOVENSKI KONGRES je pripravil tridnevno delovno srečanje gospodarstvenikov slovenskega rodu iz domovine, zamejstva in po svetu. Za okroglimi mizami v Ljubljani in v Kopru so zbrani pretresali predloge slovenskih gospodarskih združenj iz Argentine, Avstralije, Kanade, iz Bosne in Hercegovine ter slovenskih gospodarstvenikov iz Združenih držav Amerike, Nemčije, Švice in od drugod. Najprej so se ukvarjali z vprašanjem, kako pomembno je lastno gospodarstvo za obstoj slovenstva po svetu in doma. Uvodni govornik na teh pogovorih je bil direktor Medameriške banke v Parizu, dr. Andrej Bajuk. Prisotnim je predstavil imena številnih uspešnih slovenskih poslovnežev od sedemnajstega stoletja dalje, nato pa opozoril slovenske vladne organe na dve, tri stvari, ki še vedno zavirajo sodelovanje zamejskih in izseljenih slovenskih poslovnežev z republiko Slovenijo. Na prvem mestu je omenil potrebo, da naj Slovenija pregleda svojo zakonodajo in odstrani vse zakone, ki ne delujejo v prid tržne ekonomije. Poudaril je, da bo morala Slovenija temeljito spremeniti svoj odnos do

Slovencev, ki živijo izven njenih meja.

Pogovorov o slovenskem pravnem redu in možnostih gospodarskega sodelovanja in finančnega poslovanja s Slovenci v zamejstvu in po svetu so se udeležili vodilni gospodarstveniki in finančniki republike Slovenije. Slovenska tiskovna agencija omenja med drugimi tudi magistra Joška Čuka, ki je prisotnim predstavil slovenska gospodarska združenja in podjetja iz zamejstva, to je iz Avstrije, Trsta, Gorice in Porabja na Madžarskem. Sicer pa so ob tej priložnosti pripotovali v Ljubljano in Koper poslovneži slovenskega izvora iz štirinajstih držav. Sklepni del opisanega srečanja je podčrtal vlaganje v drobno gospodarstvo in turizem, posebej še v ponudbo podeželja, in vlaganje v predelavo odpadkov elektronske industrije, ki se lahko izkaže kot nova obetavna gospodarska panoga.

Udeleženci so tudi rekli, da naj oblikovanje med-slovenskih poslovnih dogovorov poteka "brez strahu pred agresivnimi tujci in poslovanjem po načelu flight by night, se pravi s kapitalom, ki zgolj pobere smetano in izgine". Držati pa se velja veljavnih pravil igre in poslovanja v obojestranskem interesu.-(I.D.)

lepih gospodičen, nato pa ga iz druge zanke potegne še ena njegovih "zaročenk", ki jo zvabi v Ameriko pismo nekega njenega ondotnega potnika-oboževalca...Bahati Andrej (igral ga je Peter Dragar) se je sicer "izmazal", dobil pa je svojo zaslužno lekcijo in je hočeš-nočeš nazadnje le moral stopiti v zakonski stan. Smeh vzbujajočih zapletov je v teh prizorih od začetka do konca na pretek in tako ni nič čudnega, če se je gledališka publika v nedeljo, 16. novembra v "Slovenski dvorani" v Torontu prijetno nasmejala! S tem pa je prikupna dramska skupina "Lilija" iz Clevelanda dosegla svoj gledališki namen.

Tri leteče lepotice (Jana, Maja in Vesna) so bile Metka Zalar, Musi Coffelt in Marta Futey. Uvidevnega, a po svoje prav tako nabrisanega prijatelja (Sandija) je upodobil Anton Hauptman, vsega usmiljenja vredno hišno pomočnico (Berto), ki je morala molče prenašati kar tri gospodarice v hiši in pri tem še pred vsako posebej varovati

Differences

by Metka Zupančič

When I walked through the main door of our apartment building last night, there was a lot of noise coming from the lower unit. A party going on, or a fight, well, just a party, maybe watching a game on the television, that's what it seemed to be. When I carefully locked my doors behind, I could still hear the roaring laughter and screeching female voices. I guess that the hostess doesn't like people to smoke in the house, since I happen to run into the husband "getting a sense of the weather" with a cigarette in his hand, when I leave in the morning to catch the bus. Last night, the noise and cheerful chatting of those smoking in front of the house went on and on, my fatigue telling me that I needed to go rest, bed time messages slowing down my mental activities in front of the computer, "just killing time" so as not to be awakened later during the night. Then, when I took the shower and did some yoga, ear plugs softened some of the pounding, but the floor on my upper level kept resonating to the sounds of some rock or rasta music. This morning, a good friend told me over the phone that she woke up several times during the night, hearing unusual noises. She mentioned that in these two cities, the nights never really get dark: she also realized how the noises never really stop.

The memories of my first moments in the apartment: how can I ever stay here,

this is just too much, how can people who have been here before leave so much dirt behind, how can they ever live in such decrepit buildings, the paint on all radiators cracked,

windows not opening or not closing, the floor on my sun porch under an angle, I keep wondering how the window line can stay horizontal if the floor is sagging. This was not to be a real home for a long time, especially the carpet such as not to step on it barefoot. I needed to find a solution, mats would not do it, so I got a piece of recycled heavy duty carpet that turned out to have been stripped out of a Radison hotel somewhere in the area, and once it was in the car, I could only bear with it, try to get it out, which I did, but then there was no way to bring it up the stairs. Too little people in the street to ask for help. Too many black people passing by, triggering some obscure fears in my heart and in my mind. None of the neighbors home. And besides, the family that hosted friends last night, also black, or of mixed origin. That day, I finally asked for help: a younger red-haired daddy with a son, who was busy taking a

video back to the store, promised to come later, and so he did, and the carpet was in the hallway for a while, and then the neighbors finally got it in, and it took days to clean it, and even longer to have the landlord come and help me cut it. And then I could put together the book shelves, and drag the boxes back into where the movers dropped them off, my lower back hurting from exertion, but the apartment finally starting to feel more pleasant. Still, my other neighbor whose apartment is right underneath my bedroom, and who comes home from work in early morning hours, never failed to wake me up, laughing or arguing with his friends, until I left a second or a third message for the landlord, asking that at least the window in the bedroom be closed, what a request, but there was no way I could do it myself. The neighbor from underneath must have been told to be

skrivnost lažnivega trikratnega zaročenca, pa je igrala Martina Jakomin. Predstava je bila zadostno dinamična in igralcem ni nikjer zmanjkalo besed; za prvo reč je poskrbel režiser Srečko Gaser, za drugo pa šepetalka Julka Zalar. (Originalno komedijo "Boeing, Boeing" Marica Comolettija je prevedel Laci Cigoj, za slovensko občinstvo pa je Marjan Belina priredil in preimenoval besedilo ter preselil dogajanje v Ljubljano.)

Pri tej predstavi je pohvalno, da je bila slovenščina na odru presenetljivo dobra za igralce-amaterje, ki so vsi rojeni v Ameriki. Koliko potrpežljivosti in truda jih je to stalo na vajah, si lahko samo mislimo... Druga stvar, ki se mi zdi vredna omembe ob tem razveseljivem odrskem gostovanju, pa je dejstvo, da ti mladi gledališki entuziasti iz Clevelanda sledijo svetlim zgledom svojih prednikov, saj je *Dramsko društvo Lilija* staro že 80 let! Sami so o tem napisali v svojem gledališkem listu: "Tako Lilija skuša

ohranjati, kar so pred osemdesetimi leti začeli tu in kar smo prinesli iz naše drage domovine Slovenije, in prejeli od svojih prednikov." Naj bodo pohvaljeni tudi za to neomajno zvestobo kulturnim idealom svojih clevelandskih predhodnikov!

"Lilija" je gostovala v Torontu na povabilo torontske Slovenske igralske skupine Cirila Sorška. Oboji so že dobri stari znanci, saj se medsebojno obiskujejo s svojimi nastopi. Režiser in igralec Soršak jim je zato tudi tokrat izrekel na odru dobrodošlico in jih predstavil občinstvu. Za njim je v imenu nastopajočih spregovoril ameriški Slovenec Srečko Gaser.

Vedno zaželenim kulturnim gostom iz Clevelanda se je po veseli predstavi zahvalila Nada Čemas s šopkom kanadskega cvetja.

Ivan Dolenc

more quiet, but I can still hear voices in the dark, maybe from other sources, there are still cars honking their horns, with radios blasting some Ypo te quiero, and ambulances or fire trucks at any time of day and night, and airplanes late into the night.

Right in the eye of the storm, said one of my new friends here. A neighborhood that is "picking up," as the girl said whom I asked to go see the apartment, and who found it charming. There was no way I could fly to Minneapolis from Brunswick, that little town close to the Atlantic ocean, during the summer, and do the search. After I found the apartment on the internet and arranged the details over the phone, I was too busy finishing some projects, packing boxes in Maine, not knowing exactly when I would hit the road and cross half of the continent, it happened to be 2636 km, my car still Canadian, still in kilometers. Right in the eye of the storm: trying not to enter into the "fight or flight" mode, trying to make this place into a home, one of many in these past years, maybe the most unusual, the least taken care of.

Riding the bus on the way to university, since there are no easy or affordable ways to park there, the campus itself nearly as big as a town. Black people chatting at any time of the day at the gas station on the corner of the 3rd avenue. Black people in ragged clothes coming out of a nearby building, it must be some welfare type of a thing, since there is "checks cashed" office right across the street. Many black women are boarding the bus as we continue, mostly Somalian, in lively colors of their clothes which wrap them completely. Other passengers: drunk and hungry and sneezing and puffing and dirty and clean and with backpacks and lunch boxes and absorbed in their textbooks, white, black, Native American, I don't seem to notice many Asians, the bus is taking us through what people tell me to be the roughest neighborhoods in the cities. Two cities in one, on both sides of the Mississippi river, and so is the campus, East Bank, West Bank.

When the office manager of the department finally came back from vacation which took him to a far away

country, after we have been eagerly awaiting him, I got the keys to my new office, to be shared with two other colleagues, nice women, but both worried of how we will work it out, no desk, no computer for me to use, no e-mail address yet, and it would make no sense to explain that e-mail is my primary way of communicating with friends. I was asked to fill out some forms, but then I needed to take my Canadian passport with my free-trade exchange visa to another office, on the other side of the campus, closer to my home.

So I ride the bike: something tells me to slow down, before I engage in the left lane, to turn up towards downtown. A red and white taxi rushes past my left, cuts in front of me, shaking from the fast stop behind a number of vehicles in the right lane. The door opens abruptly and a woman's voice starts screaming for help. The driver does not let her get out, pulls over on the sidewalk, scares away the pedestrians, and continues like in a movie, the car dancing from left to right, on the avenue, the door banging, the woman still screaming. Black driver with a black passenger. A black woman on the other sidewalk shouts "anybody got a cell phone?", but nobody is eager to respond, the lights change, I pass between the two lines of cars, everyone seems petrified, we are advancing like in slow motion, cautiously, and when I see a police car a couple of blocks further, I don't turn around and tell them to go chase the taxi driver. I am scared.

An evening or so later there is a crime alert pamphlet under my door. A black man raping and robbing, not exactly in my neighborhood, but in the larger area. So my archetypal fears were not so inappropriate. When I talk about it at the university, I am told that the man and his accomplice were caught. Still, the uneasiness persists. But even if I wanted to do so, there is no way to turn around and escape: it is here and now, and there is a reason why I need to be here.

There must be a reason, I'm pondering when still discovering new places in the cities, everything seems to be so far away, yet, a lot of people are biking, and so am I, but on shorter stretches:

the cities are well known for being progressive, taking care of the environment, developing community living. But I am still a newcomer and everything seems to take light years to happen: Midwest being known for a more laid-back attitude? A lot of kindness though, people trying to be helpful, and there are many activities which I like, many health food cooperatives, many beautiful lakes to walk around, in the middle of the cities. Yet, there is this caution when I walk the streets around my new home, and there is this persistent desire to take a shower once I disembark from the bus, at least to wash my hands before touching anything in the apartment, this urge to change clothes before sitting down on my own furniture. Many years ago, I remember visiting Paris with a group of Yugoslav teachers in France, and when we took the subway, I was entranced with its particular odor. When I now take the subway in Paris, I pull in all my energy, make myself invisible, hold the purse to myself, try to avoid touching too many surfaces. I don't think that I would really choose to live in a big city, were it not for a job, again and again, as it happens. But maybe I do choose myself this lifestyle: as this French colleague of mine would say, she hopes to gain more stability, and she is terrified to finally settle down, stay in one place for years. For my part, I am challenging the universe to give me a reason for dragging me from one country to another, from one continent to another, from one working environment to another. Maybe I am constantly asking to learn more, to go deeper in my understanding of life, to overcome my fears, fill up with strength and trust and faith. A long way to go, on this metaphorical level. In the meantime, the leaves are starting to turn: one by one, still very few, though, sparkling red and yellow among different nuances of green, these last warm days with nights already frosty feeling just like everywhere else in this part of the world, the smell of early autumn unmistakably announcing another season to come. ■

We are accepting articles and photos for the next issue until
January 15, 2000

“ROŽE SO MOJ KONJIČEK”

Obisk pri Karli Gril iz Vancouvra

Silva Plut

“Rože so moj konjiček,” pravi mama Gril, ko vidi, da občudujem bujno cvetoče afriške vijolice na okenski polici njenega stanovanja. “Rože in kuhanje”. Po slikah, ki mi jih pozneje pokaže, vidim, da je bila Grilova hiša res vedno ozaljšana z visečimi pelargonijami, gorenjskimi nageljni in drugimi rožami. Talenta, kot ga ima ta žena, nima vsakdo: samo list ji daš, pa bo iz njega nekaj zrastle! No, pa saj ni čudno, kajti rojena je bila na cvetno nedeljo.

Karla Gril je zagledala luč sveta 28. marca 1920 v fari Mala Nedelja pri Ljutomeru. Težko življenje je okusila že v rani mladosti, ko je morala od doma, živeti k stari materi in stricu. Pri enajstih letih so jo dali služiti za pastirico, s trinajstimi pa je služila pri neki gospe, odlični kuharici, od katere se je navzela veselja do kuhanja, ki se je še danes drži. Pot jo je potem peljala v Maribor, kjer se je zaposlila v tovarni tekstila, pozneje pa tukaj srečala svojega bodočega moža Friderika, po domače Frica, in se z njim leta 1942 poročila.

Prvič je takrat začutila, da je življenje kljub težkim vojnim razmeram lažje, ker je našla svoj družinski pristan, kamor končno pripada.

Vojna pa ju je z možem kmalu ločila, saj so Nemci še istega leta Franca nasilno mobilizirali in ga poslali v Francijo, pozneje pa še na rusko fronto. Od tu so sledi za njim skoraj popolnoma izginile, tako da ga je po osmih mesecih molka s fronte imela za padlega. Kakšno veselje, ko se je avgusta leta 1945 spet prikazal doma in zopet položil oči na svojo tedaj že skoraj triletno hčerko Frido!

Mama Gril se še dobro spominja moževih pripovedovanj s fronte: kako je enkrat kljub ruskim zasledovalcem uspel prenesti ranjenega tovariša do zdravniške pomoči in mu rešiti življenje. Kako je bil ustreljen v roko in pozneje predan ameriškim zaveznikom; kako se je ob koncu vojne peljal z drugimi sestradanimi nemškimi vojnimi ujetniki po Nemčiji in Franciji in bil zaradi nemške uniforme deležen kruha od nemških ljudi, od Francozov pa kamenja.

Življenje v povojni Jugoslaviji ni bilo lahko za mlado družino, katere oče je bil ožigosan za nemškega simpatizerja. Nova oblast jim je najprej odvzela njihova krstna imena, češ da zvenijo preveč nemško. Tako je mati Karolina postala Draga, hčerka Frida pa Mira. Očeta pa so še v stari Jugoslaviji preimenovali za Miroslava. Odvzeta jim je bila tudi pravica uporabe lastnega stanovanja, tako da so se

morali stiskati v prostoru vse premajhnem za odrasčajočo, sedaj že štiričlansko družino. Medtem se jim je namreč rodila še hčerka Draga.

Čeprav bi jim vstop v komunistično partijo omogočil priti do večjega stanovanja in do drugih privilegijev, kot krščanska družina na to sploh niso pomislili. Oče Gril tako ni imel obstanka doma in se je odločil za odhod v Ameriko, kjer je imela Karla svojo sestro.

Pod pretvezo, da pelje svoji hčerki na zimske počitnice v Avstrijo, mu je uspelo dobiti potne liste. Mama Karla pa je, ker ji potnega lista niso odobrili, odšla čez mejo na črno. “Če bi še enkrat morala dati to skozi, nikdar ne bi šla na to pot”, se spominja mama Gril. Videti svojo družino, kako odhaja z vlakom, ne vedoč če jih vidi poslednjikrat, še danes v njej vzbudi občutek strahu in nemoči. Pa v mladosti človek nekje najde skrite moči, da stori, kar mora, in tako je kmalu prišlo do veselega snidenja cele družine v Grazu. Po petmesečnem bivanju v lagerjih in po naporni ladijski vožnji, so 20. julija 1957 stopili na kanadska tla. Iz Montreala so se takoj odpeljali v Vancouver, ki ga imajo še danes za svoj pravi dom.

“V začetku je bilo težko”, obuja spomine Grilova mama. “Nimaš posteljnine, nimaš posode ne pohištva, skratka nimaš nič.” Prvo delo je dobila Karla v šivalnici, Fric pa na odpadu za staro šaro. Opomogli so si kljub neznanju jezika in mnogim drugim težavam, ki doletijo nove priseljence, po letu in pol že imeli nad glavo svojo lastno streho. S tem so pomagali tudi nekaterim drugim Slovincem, ki jih je imela Karla na hrani in na

stanovanju. "Ko sem zvečer prišla utrujena z dela, so moški sedeli v jedilnem kotu, oviti v oblaku cigaret-nega dima in lačno pogledovali, kdaj bo kaj prišlo na mizo. Še sreča, da sta mi hčerki lahko že pomagali."

Leto 1958 je zaznamovalo ustanovitev Slovenskega društva Vancouver, v katerega delovanje so se Grilovi takoj vključili. Mama Karla se spominja, kako so se v začetku Slovenci zbirali v poljski in Clinton dvorani in imeli piknike na jezeru Hatzic. Redno je bila takrat zadolžena za kuhanje hrenovk in klobas, pripravljanja sendvičev in solat. "Slovenci smo se radi shajali, takrat ko še nihče ni nič imel in smo bili še vsi ubogi...", se spominja mama Gril.

Ker svoje dvorane društvo še ni imelo, je bila kaj kmalu Grilova klet žarišče slovenske aktivnosti. Tukaj se je ustanovil prvi pevski zbor, tu so se vršile pevske in plesne vaje, v tej kleti so se navdušeni igralci učili oderskih iger, v katerih sta nastopali tudi Frida in Draga.

Ko so bili Slovenci pripravljani za nakup svoje lastne dvorane leta 1972, je bila Grilova mama ena tistih, ki je pobirala prispevke in navduševala ljudi za ta podvig. Nikoli ji ni bilo preveč potegovati se za slovensko stvar: vse do leta 1985. "Petje je tisto, kar najbolj pogrešam", pravi.

Pogreša pa tudi svojega dragega Frica, ki ji je umrl leta 1991, ne nepričakovano, vendar je njegov odhod zarezal globoko vrzel v njenem življenju. "Naj bo življenje še tako težko, kadar moža ni več, postane še stokrat težje."

Pred petimi leti je doživela še eno hudo preizkušnjo: sklepi so ji tako odreveneli, da je postala skoraj nepokretna. Štiri leta je trpela za sklepnim revmatizmom, danes pa je presrečna, da se je našlo zdravilo, ki ji pomaga. "Vsak dan se zahvalim Bogu, da sem tako zdrava, kot sem danes; nič boljšega nočem."

Kljub svojim skoraj osemdesetim križem pa ostaja mama Gril še polna življenskega optimizma in vedrine. Drugo leto se celo pripravlja na dokaj obširno potovanje v Evropo.

Mladostnega poleta se naleze od svojih štirih vnukov in treh pravnukov, ki v njih gleda obilne sadove svojega in moževega življenja. Njim posveča svojo jesen, oni pa ji njeno ljubezen polnomerno vračajo. Skoraj ni dneva, da ne bi nekaj dobrega skuhala zdaj za enega, pa spet za drugega. Tako se v svoji družini čuti potrebno in ljubljeno, kar pa je vse, kar človek pravzaprav potrebuje.

Kljub temu, da živi na svojem, se tudi s hčerkama redno snide. Frida, na Whistlerju, je med drugim tudi njena frizerka, Draga pa ji pomaga pri bolj vsakdanjih potrebah, ker živi nedaleč stran. Sicer pa ima mama Gril spet na novo odobreno vozniško dovoljenje in se sama lahko odpelje kamor hoče.

Tudi izven družine ima Grilova mama obširen krog prijateljev, v katerih družbi se dobro počuti. Redno obiskuje nepokretno rojakinjo, mnoge ljudi pa vzpodbuja po telefonu, če drugače ne gre.

Vsakdo je, kot včasih, dobrodošel pri mami Gril in nihče ne odide lačen. Meni je postregla z odlično sladico in toplo kavo, drugi obiskovalci, bodisi tedenski kvartaši, ali pa občasni gostje, ne okusijo nič manj, saj Grilova mama uživa v tem, da se razdaja.

Ko je bila še mlado dekle, so se ji globoko vtisnile v spomin besede nadučitelja ob končani osemletki. Učencem je polagal na srce, naj ostanejo dobri, pošteni in delavni. In teh navodil se je mama Gril očitno tudi držala.

S toplim občutkom sem se poslovila od te enkratne žene, ki mi je zaupala toliko o sebi. Zavedla sem se, kako težko življenje le še bogati človeka, ga napravi žlahtnejšega, bolj odprtega za potrebe drugih.

Mama Gril, hvala vam za vse, kar ste doprinesli h blagostanju naše slovenske skupnosti kot celote in mnogih posameznikov. Ob vašem bližajočem se jubileju vam kličemo vse najboljše in Bog vas živi!

JANČARJEV ROMAN "SEVERNI SIJ" V ANGLEŠČINI

Drago Jančar bo pri ameriški založbi Northwestern University Press v Evanstonu, Illinois v kratkem doživel angleško izdajo svojega uspešnega romana "Severni sij" ("Northern Lights"). Pri isti založbi je lani izšel njegov roman "Posmehljivo poželenje" kot "Mocking Desire". Obe knjigi je v angleščino prevedel Michael Biggins. Jančarjeva romana bosta dobrodošla mlajšim generacijam kanadskih in ameriških Slovencev, ki berejo samo angleščino. Pričakovati je, da bodo slovenski starši opozorili svoj naraščaj na te knjižne novitete našega pisatelja, ki je po vsej Evropi že "zaščitna znamka" za promocijo sodobnega slovenskega leposlovja. Njegov roman "Northern Lights" vam naroči vsaka boljša knjigarna.

Mimogrede: Drago Jančar je uredništvu "Glasila kanadskih Slovencev" pred nekaj dnevi sporočil, da ga lahko uvrstimo med stalne sodelavce! Svojemu prijateljskemu pismu iz Ljubljane (z dne 19. novembra) je pridal nekaj svojih tekstov za objavo v našem časopisu, seveda tudi lepe pozdrave za vse naše bralce, končal pa takole: "Pri nas močno sneži, prav po kanadsko, bi rekel, če bi si znal predstavljati Kanado v globoki zimi..." (Ur.)

“SLOVENIJA JE MOJ DRUGI DOM ! “

Ginette Gagne Koch, častna konzulka RS v kanadski atlantski regiji

(LJUBLJANA-MONCTON, NEW BRUNSWICK)-

Ginette je dragulj (tako pravi naši državici) odkrila po naključju. Po poklicu je zdravnica, a že dolgo nima več stika s pacienti. Že nekaj let je namreč direktorica petih bolnišnic v mestu Moncton v kanadski atlantski regiji. Njen sloves je pred nekaj leti segel tudi do takratnega slovenskega ministra za zdravstvo dr.Božidarja Voljča in ta jo je povabil k sodelovanju in svetovanju pri vzpostavitvi zdravstvene mreže v novi slovenski državi.

“Takrat seveda nisem vedela, kje Slovenija sploh je. Kljub temu sem se odločila, da grem. V trenutku, ko sem deželico zagledala, sem se zaljubila vanjo,” se spominja svojega prvega obiska energična in temperamentna Ginette.” Delali smo v vseh večjih slovenskih bolnišnicah. Vsi kraji, od Izole, Pirana do Maribora in Ljubljane, so mi prirasli k srcu.” V Slovenijo se je vrnila še isto leto. Skupaj z možem sta kot turista tri tedne raziskovala naš biser. “Nekaj dni sva celo preživela na neki turistični kmetiji, kjer je bilo zelo simpatično, nobeden od domačih ni znal niti besedice angleško in smo se sporazumevali predvsem z rokami.”

Od takrat se je k nam redno vračala. Eno njenih največjih in najdragocenejših odkritij v Sloveniji je bilo vino. Mnogo steklenic različnih vrst te rujne pijače je odnesla s seboj in jo predstavila v svoji domovini. Sedaj v atlantski regiji prodajajo kar šest vrst našega vina. Nato je odkrila mnogo prijetnih koticov za ribolov. Z možem namreč strastno muharita. Nekoč sta že pripeljala v Slovenijo nekaj kanadskih ribičev in ti so pri nas zelo uživali. Ker je v upravnem odboru neke kanadske telefonske družbe, ji je uspelo to družbo povezati z našim telekomom. Poskrbela je, da so v Slovenijo že

Ginette Gagne Koch

prispele prve pošiljke znamenitih kanadskih jastogov.

Njeno prizadevanje za predstavitev Slovenije v Kanadi (in obratno) so opazili tudi na ministrstvu za zunanje zadeve in pa slovenski veleposlanik v Kanadi dr. Cerar. Pred tremi meseci so ji podelili naslov častnega konzula Slovenije za atlantsko regijo v Kanadi. To je zanjo, kot pravi, največja čast v življenju. Svoje nove naloge se je lotila strašno skrbno in zagnano. “Cela Kanada mora spoznati Slovenijo ter njene prijetne in prijazne prebivalce,” je odločna Ginette. Nato pa bi rada poskrbela za tržno, gospodarsko in kulturno izmenjavo med državama.

In kako Ginette usklajuje odgovorno delo v bolnišnici z vlogo častne konzulke? “Zelo lahko,” pravi. “V delu uživam. Delam sedem dni na teden in to je pravzaprav tudi moj konjiček. Prav zato tako rada predstavljam vaše izdelke. Ste pa tudi zelo dobri prijatelji in znate držati besedo. Veliko zelo dobrih prijateljev imam v Sloveniji. Na ministrstvih, Telekomu, med ribiči...Hočete slišati nekaj res smešnega? Skoraj vsak dan

“GOVERNOR GENERAL'S AWARDS”

V Ottawo so bile sredi novembra podeljene letošnje književne nagrade za gornjim naslovom Ocenjevalna žirija je za te prestižne nagrade prebrala 1136 izvirnih kanadskih knjig, ki so izšle v preteklem letu, za nagrado pa izbrala 14 najboljših naslovov, 7 angleških in 7 francoskih. Nagrade je izročila piscem naša nova generalna guvernerka Adrienne Clarkson na svečanem večeru v Rideau Hall, svoji uradni rezidenci.

Zmagovalec v kategoriji leposlovne književnosti v angleščini je romanopisec in novelist Matt Cohen iz Montreala ; nagrajen je za svoj dvajseti roman “Elizabeth And After”. Prvo nagrado za dokumentarno literaturo je dobil Marq de Villiers iz Toronta ; njegova knjiga “Water” je že prevedena v šest drugih jezikov in napoveduje mednarodno politično krizo zaradi pomanjkanja pitne vode na svetu.

Med francosko pisničimi nagrajenci sta na prvem mestu Lise Tremblay, nagrado je sprejela za svoj roman “Judovski ples”, in pred kratkim preminuli Pierre Perrault s knjigo reportaž “Le Mal du Nord”. Vsak nagrajenec je dobil 10.000 dolarjev, vsak založnik pa po 3000 za promocijo nagrajenih knjig.

Ljubljanski” Dnevnik” je objavil na svoji internetni strani zanimivo izjavo slovenskega konzula v Clevelandu, gospoda Toneta Gogale. Njegove besede zvenijo kot dobrohotno sporočilo vsem Slovincem v Severni Ameriki, rekel pa je sledeče: “Slovinci premalo izvažamo v Ameriko živo besedo. Če bi slovensko besedo izvažali toliko kot polko, bi bilo bistveno drugače...”

vstanem ob pol štirih zjutraj, da lahko pokličem koga v Slovenijo. Potem pa grem nazaj spat, “ je zarotniško dejala. In če se bo kdaj upokojila, pravi, bi v Sloveniji rada imela majhno hišo s pogledom na slovenske gore. Svoj drugi dom.

Katja Božič za revijo “Jana”

“Prišel čas je krog Božiča”

Irma Ožbalt

V Montrealu se iz sivine ponuja prvi sneg. Od Mount Royala vse do St. Lawrence River po ozkih ulicah brijejo sunki severnih vetrov. Ljudje so izvlekli kožuhe in parke, debele, podložene jopice. A nikomur ni kaj prida mar vremena. Nastopila je predbožična komercialna mrzlica. Vsako jutro ljudje pregledujejo pisane časopisne reklame in potem drve v trgovine, ki privabljajo z resničnimi ali navideznimi razprodajami. Treba je nakupiti kopico božičnih darov: za družino, za strice in tete, za prijatelje, učitelje, za vse, ki jim dolguješ kako uslugo. UNICEF prodaja voščilnice pred Christ Church Cathedral, pohabljeni slikarji pa so svoje razposlali po pošti. Pošta ima naprodaj živobarvne božične znamke, trgovine pa bleščče ovojne papirje. Ena sama velika radost, ena sama pijanost pričakovanja darov, zabav in poedin. Veletrgovine tekmujejo s fantastičnimi izložbami. Cele vasi lutk in medvedkov se premikajo v veseli muziki. Mlade mamice in očetje se z otroki za hip ustavijo, potem pa spet brž v trgovino! Samo še trideset, dvajset, osemnajst dni do Božiča! Nakupovanje, brž, brž! In tamle med igračami je Santa Claus, debeli starček, ki se kar naprej nečemu krohota. Povsod ga je polno, tega rdečega možička. Le kako naj še kak otrok verjame, da

je vse skupaj en sam Santa Claus, tisti, ki bo na božični večer priplezal v hišo skozi dimnik in razobesil svoje darove? In čemu naj se sploh obnaša tako skrivnostno, ko pa je prej že cele tedne posedal po trgovinah, obdan od luči, vsem na očeh?

In tako prihaja Božič. Le redkokdo v tem velemestu se bo vprašal, zakaj se je treba prav na ta dan najesti, napiti in zadolžiti. Tradicija. Dela prost dan, dva. Za nekaj srečnih izbrancev počitnice nekje na jugu, na soncu. Praznujmo! Ali mar ni lepo, ko gore po mestu pisane luči, ko pred Place Villle Marie utripajo girlande belih žarnic, nanizane v obliko velikanskega božičnega drevesa? Lepo je to cingljanje, ko gospe od Salvation Army stresajo bonbončke po cestnih vogalih. Lepa je muzika starih in novih božičnih pesmi, ki diskretno spremlja nakupovanje... Posebno prijetne so tiste pesmi, ki poskakujejo v ritmu kragulčkov, in tiste, ki pojejo o veselih voznjah na saneh, o romantiki toplega ognjišča.

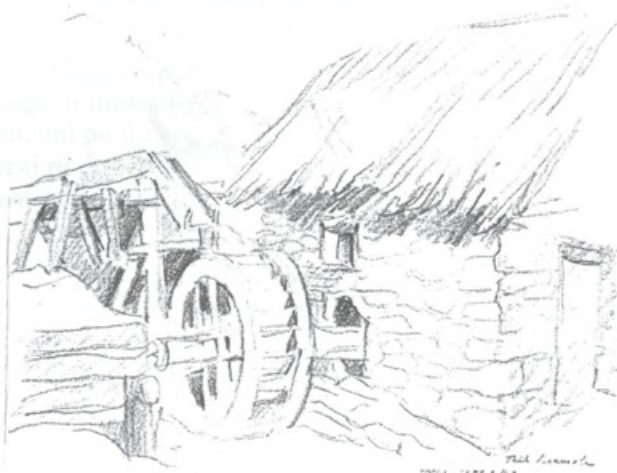
Jaz pa se spominjam drugačnih Božičev, Božičev, ki so že tako daleč, da se človek sprašuje, ali ni o njih le sanjal.

Nekatere izmed njih smo preživljali v Savinjski dolini. Stanovali smo na Srebotnjakovi žagi. Stala je ob Strugi, majhnem potoku. Žaga je bila sredi decembra kot samotni otok. Včasih še v komaj kilometer oddaljeni Šempeter ni bilo mogoče, ker je bližnja Savinja dostikrat preplavila cesto in polja okoli žage. Žaga sama je bila dolgo, leseno

poslopje sredi velikega skladišča hlodov in nažaganega lesa. Po skladišču so stale tudi velike ute za les, pa zidano gospodarsko poslopje, kjer je imel Srebotnjak spravljeno seno in stare kočije. Sam se je takrat že vozil z avtomobili. “Na žagi” je bila tudi stanovanjska hiša, kjer je bilo prostora za dve družini, kjer pa so navadno stanovale tri. Za hišo je bil vrt in veliki sadovnjaki, tik pred njo pa sta na vsaki strani vodnjaka na pumpo stali dve ogromni smreki. Meni se je zdelo, da segata do neba. In ko je takole snežilo, smo gledali v dvoje prelepih božičnih drevesc vso dolgo zimo. A Božič smo praznovali še posebej.

Oče je zmeraj od nekod prinesel smrečico. Steklenih, kupljenih okraskov smo zanjo imeli malo, ker so bili predragi. Na drevescu je namesto njih viselo vse polno piškotov, ki jih je mama napekla v vseh mogočih oblikah: zvezdicah, zvončkih, sneženih možičkih, mesečkih...Pravzaprav smo imeli le šest steklenih okraskov: tri krogel, konico za vrh drevesca, pa dva pisana ptiča s svilenima repoma. Ptica, konica, pa ena od krogel, podolgovata, srebrna, so bili skupna last. Dve krogli pa sta bili najini, moja in bratova. Moja je bila modra s srebrnimi rožami, njegova pa rdeča s srebrnim pasom.. Vse praznične dni sem se hodila ogledovat v tisto rdečo bratovo kroglo, ki je bila kot zrcalo. V njej je odseval okrogel obrazek z velikimi rjavimi očmi, nad njimi pa ož, črna žalost!- na novo postrizeni kratki lasje. Vsako leto me je oče ostrigel pred prazniki, tako da je potem iz tiste krogel odseval obrazek, ki je istočasno spominjal na dvornega paža in na kako Japončico.

Darov pod našim božičnim drevesom ni bilo nikoli. Pri nas je “nosil” Miklavž, šestega decembra, ne Božiček. Božiček- nekateri so tudi rekli Ježušček-je nosil darove le po nekaterih bogatih družinah. Vsaj pravili so tako, jaz jih nisem nikoli videla. A naš Božič zaradi

tega še malo ni bil žalosten.. Bil je prelep, tih, svečan praznik. Na sveti večer smo prižgali kadilo, pokropili stanovanje z blagoslovljeno vodo in molili rožni venec. Duh po kadilu- ki si ga drugače poznal le iz cerkve- je spremenil skromni dom v svetišče. S kadolidom se je mešal duh po medu, cimetu in rozinah. Mama je potem narezala potice in nalila čaja. Vanj sta z očetom kanila ruma in je potem še ta aroma odišavila božični večer.

V sosednjem stanovanju so stanovali skladiščnikovi. Pri njih so imeli drevo ovešeno z veliko okraski, namesto piškotov pa so se na vejicah zibali v pisane svilene papirje zaviti bonboni. Iz njihovega stanovanja je dišalo že ves teden po samih sladkih dobrotah. Gospa in njena prijateljica sta en dan pekli in mi dali pokusiti orehove rogljičke. Nič na svetu ni bilo tako dobro ne dotlej ne poslej. Tudi luči so bile pri sosedovih svetleše kot pri nas. Pri nas smo zmeraj varčevali z elektriko.

K polnočnici v Šempetru nismo hodili. V fari je gospodaril učeni, a rahlo čudaški župnik Janez Jančič, ki ni maral maše opravljati ponoči. "Angelska maša" je bila na božično jutro ob šestih. Vstali smo v temo, si zavili noge v debele, volnene nogavice, v cerkvah takrat niso kurili, in se napotili v Šempeter. Cerkev je bila majhna, a lepo oskrbovana, vedno umita in položena, še posebej za praznike. Na levo pred glavnim oltarjem so bile izbrano preproste, čudovite jaslice : velik hlevček in samo trije umetniški kipi, Marija, Jožef in Jezušček, pred hlevčkom pa mahast hrib s puhastimi ovčkami. Na vsaki strani hlevca je stala visoka smreka, a brez vseh okraskov razen malo vatastega snega. Po maši so si ljudje zaželeli vesel Božič, a obiskovali se na ta dan niso. Šele Štefanovo je bilo za družabnost in obiske. Božič je bil za mir ljudem na zemlji.

Čisto drugačni so bili Božiči v Žužemberku pri teti in stari mami.

IZ BOŽJE PERSPEKTIVE

Cvetka Kocjančič

V NESKONČNOSTI ČASA

sem kot snežinka,
ki se v nekem trenutku
med zemljo in nebom rodi;
sem enkratno bitje
med bilijoni podobnih ljudi.

V NESKONČNOSTI PROSTORA

sem kot kaplja,
ki v nekem kraju izhlapi,
da se kot sneg in dež
ponovno rodi;
sem večni duh,
ki v enkratnem telesu živi.

V NESKONČNOSTI ŽIVLJENJA

sem kot roža,
ki se porodi, živi in odcveti,
in na pomlad
se z njenim semenom
njen rod spet oplodi.

V NESKONČNOSTI DOBROTE

sem le zrno s pšeničnega polja,
kar dobrega delam, se nič ne pozna
v merilu sveta,
za seme pa tudi eno samo zrno velja,
če Bog mu vzkali da.

V NESKONČNOSTI TRPLJENJA

sem kot solza
v morju solza,
toliko je na svetu
krivic, žalosti in gorja.

V NESKONČNOSTI MIŠLJENJA

sem le beseda,
ki danes, tukaj izreče svoj "da";
beseda, ki je pred mano bila,
beseda, ki v meni živi,
beseda, ki iz mene v večnost bo šla.

Večkrat smo iz Šempetra odšli za Božič tja. Hiša je stala na pobočju hriba, tik pod mogočno farno cerkvijo. V sobi, ki je bila obrnjena v nasprotni hrib nad Krko, je bila velika krušna peč. Vsi smo se po večerji spravili nanjo. Luči smo ugasnili, le vrsta drobnih svečk je gorela pred jaslicami, ki so bile pritrjene na trikotno desko v kotu. Vse polno pisanih pastirčkov in majcenih belih ovčk se je drenjalo po mahovnatem hribčku okoli hlevca s sveto družino. Ves večer smo prepevali božične pesmi; pozno zvečer se nam je pridružil stric

Žane, sosed z žametnim glasom. Včasih je vmes povedal tudi kako štorijo. Veliko jih je bilo veselih, smešnih- najbrž si jih je izmislil, ker v življenju ni imel kaj dosti drugega kot garanje. Okrog enajstih so se po pobočjih nad Krko začele premikati lučke. Od povsod so prihajale in se zlivale v cele pasove svetlobe. To so bile bakle v rokah ljudi, ki so prihajali k polnočnici. Nizala se je ta procesija vse do mostu čez Krko, potem pa se je po naši strani spet začela vzpenjati. Ko so ljudje prišli do cerkve, so bakle zmetali na kup in tako je med polnočnico pri Fari gorel kres. Ko so zaklenkali zvonovi, smo se odpravili k polnočnici tudi mi. V cerkvi je migljalo morje sveč, duh po kadilu pa se je mešal z duhom po smoli, ki je kapljala od svežega smrečja. Orgle so bučale in noč se je spremenila v čudež. Ko sem bila majhna, sem morala s staro mamo ostati doma. Na peči sva sedeli in poslušali oddaljeno muziko zvonov in orgel, dokler nisva zadremali.

Tik pred vojno je Žužemberk dobil elektriko. Cerkev se je vsa lesketala v luči novih lestencev, pri naših jaslicah doma pa so gorele drobne rdeče žarnice. Še celo pastirski ogenjček, ki ga je v jaslice vgradil moj brat, je električno žarel pod rdečim celofanom..... Kdaj in kaj smo večerjali na sveti večer, ne vem. Hrana je bila čisto postranska reč. Vem pa, da smo v božičnih dneh vedno dobivali koline; v spominu so mi vonji po pečenki in krvavicah. Na božično jutro smo dolgo spali. Ob desetih pa še k eni maši, po škripajočem snegu, v volnenih nogavicah.

V Montrealu zdaj z družino praznujem Božič po ameriškansko. Le plastičnih dreves ne postavljamo nikoli. Vedno imamo pravo, dišečo, zeleno smrečico. In pod njo vedno postavim hlevček, pa nekaj starih, majhnih ovčk, vse, kar je ostalo od Božičev v Žužemberku, od mladosti, od spominov na brata, ki je moral umreti še čisto mlad, od spominov na Božiče, ki jih ne bo nikoli več.

Anton Vodnik:

Sveta noč

Naša vas je Betlehem.

Nocoj nikamor ni daleč.

Daljave so se stisnile.

Kakor vrtovi, sami vrtovi,

so krog nje se razvrstile-

da bo imela krajšo in slajšo pot

Marija k nam.

Vesoljstvo iz dna

v srebrnih valovih udarja

ob našo vas.

In vendar smo kakor od daleč se zbrali

za sinjimi okni,

kot v cerkvi smo na mizi luč prižgali...

Nocoj ne bomo spali.

Morda sta zakasnila?

Ena je izba pripravljena zanj.

Čujmo, kdaj v veži zazveni

Marijina stopinja...

Nad hišo zvezda zagori.

Nocoj imaš, žena, še lepše oči.

In kogar pogledaš -

vsak v čudni svetlobi stoji.

Tedaj se angel oglasi.

SVETI VEČER

Edvard Kocbek

Pija je odgrnila težko črno zaveso, ki loči obe sobi, in rekla: Pridite! V veliki sobi stoji na tleh božično drevo in luči gore na njem. Poslušamo besede iz velike knjige: "Tisti čas pa je izšlo povelje cesarja Avgusta, da se popiše ves svet..."Kakor otrok sem, ki od zlate bliščobe oči zapira. Vsi smo obdani z njo, soba diši po kadilu. Težki in bogati smo, rdečica nam gori v licih. Sveta noč je, v njeni tišini smo kakor družina. Posedemo po blazinah in strmimo skozi utrinjajoče se svečke, nato tiho zapojemo božično. Vse se ureja v nekih krogih, vedno več razumem, mnogo je svetosti. Vonj umirajočih svečk plava prosojno v topli sobi, kokosova palma v kotu je mirno lepa kakor čudež...Mimica poje dalmatinsko pesem. Mislim na vso zemljo, na vse vasi in mesta, na družine in osamljene ljudi, na Vatikan in na Moskvo. Mislim na razsvetljene ladje na morju in na ljubeče se. Le nekaj svečk še dogoreva. Mimica poje slovensko pesem. Vidim svoje domače, vrsto otroških božičnih dni. Tih, brezsončen dan, cesta je prazna, domovi so slovesno mirni. Vsi smo zbrani, od jutra do večera, greh je oditi k sosеду. Sedimo ob peči, okorni v brezdelju, kakor svetniki, ki so stopili iz pratik in se menijo o letinah, smrti in pravilnosti življenja. Polja so zamaknjena v negibnosti, vrane na smrekah so praznično tihe, če se katera spreleti, se daleč sliši motno žvižganje njenih peruti. Po sobah vise srebrni in zlati trakovi, med prsti šumi in če vrata zapreš, se rahlo stresejo zvončki na božičnem drevesčku. Na peči je skleda rumenih jabolk in lesen pladenj s potico. Kupica starega vina pri obedu je kakor spomin, molitev in zaveza. Odprl sem oči, pesem se je spremenila v melodijo brez besed in na drevesu je ugasnila zadnja svečka.

F.S.Finžgar: SVETA NOČ

Sveta noč, blažena noč...

Od kdaj si spočeta, ti skrivnostna noč? Od kdaj pričakovana, od kdaj zaželena, kolikokrat hrepeneče pričakovana - ti sveta noč, blažena noč? Iz vseh duš bednega človeštva so poganjale tvoje kali, v umu modrijanov si se lesketala kot daljna lučca, v srcih pastirjev si brlela, po pergamentih božjih vidcev si bila oznanjena.

In prišla si. Nebo je zažarelo, zvezde zamigljale, hribčki so se posuli s cvetjem, novi studenčki so privreli iz tal, skozi tiho noč je šlo čudežno, neslišno petje ptičkov, vesoljstvo je od veselja vztrepetal, da se je soha Jupitrova v velikem poganskem mestu zamajala, padla s podstavka in se razbila na kosce. Z neba je prihitel kot svetel meteor angel in razodel pastirjem: "Naznanjam vam veliko veselje. Nocoj vam je rojen Zveličar, ki je Kristus Gospod."

Sveta noč, blažena noč!

Skoraj dva tisoč let stara in vedno mlada; velemesta so se sesula v prah, a ti, noč, žariš. Kraljestva so padla, ti vstajaš vsak Božič pred nami živa in blagoslovljena. Človeštvo rije in se vije v bojih in bolečinah, ti ljubo prepevaš: Mir ljudem na zemlji, ki so blage volje! Zares, mir v svetu bo ljudem le, če je v njih volja do miru.

Sveta noč, blažena noč!

V zibki si nam bila dodeljena, z nami hodiš, duši te naše trdo življenje, a spet in spet zagoriš v duši kot večna skrivnost, kot goreča ljubezen iz onostranstva - za vse, za vse brez izjeme: za vse verne in maloverne, za vse trudne in obupane, za otroke in starčke, za mater in očeta, za domače in izgnance, ki so se raztepli po svetu v boju za vsakdanji kruh.

Sveta noč, blažena noč!

Dete svete noči, bodi nam moč v bojih življenja, bodi nam luč v temnih zablodah, bodi nam tolažba v bridkosti, daj nam voljo do resničnega miru, po katerem vesoljni svet tako hrepeni.

Sveta noč, blažena noč, stotisočkrat pozdravljena!

LEONA ŠTUKLJA NI VEČ

"Bil je velik mož, velik šampion in velik gentleman, njegov vzor nas bo vodil vselej!"

Slovenci in z njimi ves svetovni športni svet so se z žalostjo v srcu poslovili od slovenskega velikana, legendarnega olimpijca in vzora mladim športnikom Leona Štuklja. Umrl je v ponedeljek, 8. novembra ob drugi uri zjutraj v mariborski bolnišnici, štiri dni pred svojim stoprvim rojstnim dnevom. Iznemada se mu je ustavilo srce. Komaj dan poprej smo brali v Nedeljskem delu njegov živahen intervju, ki priča o tem, da je do konca svojih dni ostal mladostno pameten in telesno čil. Pogreb tega najuspešnejšega slovenskega športnika in najbolj znanega Mariborčana doma in v svetu je bil 12. novembra, na njegov rojstni dan, v ožjem družinskem krogu na pokopališču Dobrava. Leon Štukelj se je rodil leta 1898 v Novem mestu. Pri Sokolu se je seznanil z osnovami telovadbe in si naglo pridobil več naslovov olimpijskega zmagovalca. Vsega skupaj si je na svetovnih tekmovanjih v Lyonu, Amsterdamu, Parizu in Berlinu nadel okrog vratu osem zlatih, štiri srebrne in pet bronastih kolajn. Šport pa je bil v njegovem življenju samo njegova prva

ljubezen. Z enako vnemo kot telovadbi se je predajal svojemu sodniškemu poklicu. Po vojni so ga vladajoči krogi

potisnili v anonimnost in pozabo in ga kot izkušenega pravnika in sodnika ponižali na položaj nižjega komercialista. In ker ni bil kimavec, je za prazen nič okusil tudi zapor... Reflektorji so okrog njega

Leon Štukelj o sebi:

"Če bi vas vprašali, ali vam bi bilo prav, če bi nekoč v prihodnosti klonirali pomembne ljudi in bi naredili na primer sto Leonov Štukljev..."

"Sto kloniranih Štukljev? Ne, hvala... V zvezi s tem sem čisto proti vsakemu posegu v naravo. To ni zdravo. In tudi ni potrebno."

ugasnili, ker pač ne prej ne kasneje ni bil nikogaršnji. Šele leta 1968 mu je bila dovoljena "vrnitev" v širšo slovensko in jugoslovansko javnost in šele takrat so ga v njegovem rojstnem Novem mestu proglasili za častnega občana. Tamkajšnja prireditev ob njegovi stoletnici je privabila okrog 180 domačih in tujih novinarjev, osrednji dogodek, gimnastično akademijo pod naslovom

"Pozdravljen, zmagovalec!" pa je prenašala Evrovizija. Svoja zadnja leta je ta izjemen človek preživel v Mariboru z ženo Lidijo in hčerko edinko, bil je tudi ded in praded. Poleg športa je ljubil opero in klasično glasbo. Rad je plaval, plesal, smučal in drsal. V pozni starosti je vsak dan vadil in se sprehajal v mestnem parku, zmerno je jedel in vsak dan spil kozarec črnega vina. V svoji knjigi *"Mojih sedem svetovnih tekmovanj"* je veliko povedal o sebi, o športniku in človeku. Tudi našim rojakom v Kanadi

"Oprostite, ali kdaj pomislite na smrt?" "Veste kaj, nikoli nisem dosti na to mislil. Pa se tudi nič ne bojim. Zanimiv občutek. Ne bojim se nič. Kar bo, to bo. Saj moramo vsi umreti. Želel pa bi, da bi bilo hitro."

je ob svojem nedavnem obisku razodel svoja zlata življenjska spoznanja.

Spominjali se ga bomo kot neprekosljivega slovenskega šampiona in idealnega državljana celotnega športnega sveta. Pa še kot uspešnega promotorja slovenske identitete v svetu. Svoji rojstni domovini je (7. novembra) posvetil tudi sledeče besede: *"Svojo majhno državico imam zelo rad, saj je lepa, da lepše ni... Naši vladi in spoštovanemu predsedniku želim, da*

Na mizi je srebrn nož za odpiranje pisem. Izdelek slovite draguljarne Tiffany. Na topem rezu noža je po dolgem podpis: Bill Clinton. Leon Štukelj ga je dobil od ameriškega predsednika med njegovim junijskim obiskom v Ljubljani. Ob tem se je naš olimpijca zasmejal: "Clinton mi je zaželel še veliko lepega življenja in me ne vem, ali ste to že slišali - povabil, naj pridem na njegov pogreb..."—(Zapisal Mitja Meršol) -

bi dobro krmarila to našo barko, da bi prišli v Azzurr, kjer je vse lepo!" (Zbral I.D.)

pismo iz Slovenije

Pozdravljeni, Slovenci v Kanadi!

Danes na zahvalno nedeljo, 7. novembra, sem se med mašo spomnil tudi na vas, dragi rojaki v Hamiltonu. November je mesec spominov na naše rajne. Narava se pripravlja na zimski počitek. Pospravljamo zadnje darove narave. Bogu se zahvaljujemo za vse prejete naravne in duhovne vrednote. Zahvaljujemo se tudi svojim prijateljem za vsako lepo besedo, za pomoč in dober nasvet. Prav zato se spominjam tudi vas in se vam zahvaljujem, dragi rojaki, za lep sprejem v vašem Slovenskem domu v Hamiltonu. Pri vas sem bil s skupino slovenskih čebelarjev 12. septembra. Še vedno mi je v srcu slika čudovite pokrajine ob jezeru Ontario, vse tja do Niagarskih slapov. Lep kraj ste si izbrali za svojo novo domovino. Zgradili ste si čudovit kulturni dom za kulturne potrebe in medsebojna srečanja. Imate krasno cerkev sv. Gregorija in dobre duhovnike, ki vas vodijo po pravi poti. Mašujejo v materinem jeziku, tolažijo vas, ko ste obupani, razočarani, dajejo vam moč in pogum, ko ste v dvomih, kako naprej. Učijo vas lepih slovenskih pesmi in pomagajo ohraniti slovensko praznovanje Božiča in drugih cerkvenih in svetnih praznikov.

Našo malo skupino čebelarjev je na letališču v Torontu sprejel in se ves čas bivanja trudil, da nam je bilo lepo, g. Franci Rihar. Ogledali smo si vse pomembne točke mesta Toronta in okolico vse tja do Niagarskih slapov. Obiskali smo dva večja čebelarja, si ogledali deželo Menonitov, njih življenje in navade. Prisca in domače je bilo srečanje z nekaterimi izmed vas pri kosilu v vašem domu v Hamiltonu. Po domače in skrbno je Štefka Rihar z odličnimi kuharicami pripravila kosilo. Poklepetali smo z znanci in ob čaši vina zapeli: Kolko kapljic tolko let, Bog nam daj na svet živet... Ena od kuharic je tudi deklamirala pesmico o čebeli, ki vzleti v nebo... V kratkem času smo se čustveno povezali med seboj. Sprostili smo spone svoje duše, da bi lažje premagali vsakdanje življenske probleme.. Prehitro je prišlo slovo in v dnu srca tiho vprašanje, kdaj se bomo spet videli... Naša povezava bo pošta, literatura. Ko pišem pismo, imam v srcu sliko naslovnika...

Ponosni smo na vas, dragi Slovenci v Kanadi, da ste po tolikih letih bivanja med tujimi narodi ohranili slovensko besedo in naše slovenske običaje. Mislim, da imajo največ zaslug, da ste ostali Slovenci, slovenski duhovniki in nekateri posamezniki med vami, ki so ves prosti čas posvetili kulturi in izobraževalnim dejavnostim.

Na letališču v Vancouvru, kjer je bil svetovni čebelarški kongres APIMONDIA, nas je pričakala g. Milica Planko. Ves čas našega bivanja na Kongresu se je trudila, da smo čimveč videli in doživeli. Tudi v Vancouvru imajo Slovenci lep dom, ki ga še vedno

urejajo. Na predvečer našega odhoda v Slovenijo smo v tem Slovenskem domu imeli medsebojno srečanje ob naši lepi slovenski pesmi. Tokrat je bil z nami tudi g. Peterle Lojze, prvi predsednik nove slovenske vlade. Raztegnil je harmoniko in že so se nekateri veselo zavrteli. Hvala, ga. Milica, vam in vašim pomočnicam za lepo doživetje vaše nove lepe domovine Kanade.

Po prihodu domov smo se na Betnavi pri Mariboru srečali z najvišjim verskim poglavarjem katoliške cerkve, s papežem Janezom Pavlom II. Prišlo je neverjetno visoko število ljudi. Okrog 200 tisoč prisotnih so našli. Tako visoke udeležbe ni nihče pričakoval. Bil je prvi papež v zgodovini, ki je daroval sv. mašo v slovenščini, ki je pridigal v slovenščini in tudi v našem jeziku oznanil, da imamo Slovenci svojega prvega svetnika Antona Martina Slomška. Prepričani smo, da ni več daleč čas, ko bo enako priznanje prejel naš kanadski misijonar, Friderik Baraga.

Samo nekaj tednov nas loči od Silvestrske noči in prehoda v novo, tretje tisočletje... Mi v stari domovini vam želimo, bodite srečni in zdravi. Bodite hvaležni duhovnikom in vsem, ki se trudijo za vaš blagor. Bodite strpni in složni, bodite ponosni, da ste Slovenci! Lep pozdrav! *Stanko Vedlin*

FILM O FRANCETU PREŠERNU

V VRBI so začeli snemati televizijsko nadaljevanko in celovečerni film o našem nacionalnem poetu Francetu Prešernu. Glavni producent je TV Slovenija, koproducenta pa sta Timaro productions Romana Končarja in češka TV... Nadaljevanka in celovečerni film nastajata po scenariju literarnega zgodovinarja, esejista in dramatika doktorja Matjaža Kmecla in pisatelja in scenarista Branka Šomna. Režiser je Franci Slak, direktor fotografije je Bojan Kastelic. Prešerna bomo gledali v podobi igralca Pavleta Ravnohriba. Scenografija je delo Sete Mušičeve, izvirno glasbo pa piše Matija Vrhovnik-Smrekar.

MIS SLOVENIJE se je odpravila v širni svet! Trenutno je v Londonu, kjer se pripravlja na evropsko tekmovanje, ki bo četrtega decembra.... Najlepše slovensko dekle za leto 1999 je Neda Gačnik, doma je iz Ptuj, na svojo pot v svet pa je vzela tudi nekaj deset kilogramov promocijskega materiala o Sloveniji- kasete, prospekte, videokasete, zgoščenke, knjige... Iz Anglije se bodo dekleta z vsega sveta odpeljala na enega izmed eksotičnih otokov v Indijskem oceanu, kjer bodo posneli reklamne spote. Neda je pripravljena, da po svojih najboljših močeh predstavi v svetu Slovenijo.

SLOVENSKI FILOZOF SLAVOJ ŽIŽEK je letošnji dobitnik nagrade za kulturo in znanost nemške zvezne dežele Severno Porenje-Vestfalija. Nagrada je prinesla doktorju Žižku milijon nemških mark, s tem denarjem pa hoče naš profesor z univerze v Ljubljani dve leti voditi raziskovalno skupino, ki se bo ukvarjala s protislovji sodobnega uma. Na essenskem Institutu za znanost in kulturo so zapisali, da se nagrajenec v svojem filozofsko-psihološkem delu ukvarja s kulturnimi in družbenimi pojavi v sodobnem svetu...

komentar

SLOVENSKI TURIZEM PO LETU 2000

Po več ali manj povprečni turistični sezoni v Sloveniji leta 1999, kateri je botroval vojni konflikt na Kosovem, se slovenski turistični strokovnjaki s preplahom sprašujejo, ali bo drugo leto bolje? Z malo več optimizma in z malo več zanosa pa bo turizem po letu 2000 v Sloveniji zacvetel, če ga bodo tam le skrbno in vestno nadzorovali in negovali.

Vsa znamenja kažejo, da bo EU ekonomsko uspela in Slovenija naj bi tudi bila članica EU v prihodnjih letih. Državljeni EU bodo imeli denar in del tega denarja bodo porabili tudi za turizem.

V prihodnjih letih bo zgrajena slovenska turistična infrastruktura v modernih cestah, hitrih in udobnih vlakih, modernizirali se bodo hoteli in dogradili novi, ki se bodo lahko merili s standardom najboljših evropskih hotelov.

Denacionalizacija in privatizacija bosta zaključeni in privatna spodbuda bo prevzela turistično industrijo. Paradni konj slovenske turistične ponudbe, termalni objekti, se bodo obnovili oz. dopolnili in bodo med najlepšimi v Evropi, če ne na

svetu. Na pičlem slovenskem morju ne bo prostora niti za domače turiste, zato bo veljalo poživeti le gorski in alpski turizem. Mislim, da ni države v Evropi, kot je Slovenija, ki lahko pokaže na tako malem prostoru bogate naravne zaklade alpskega, morskega in kraškega sveta.

Glavna naloga Republike Slovenije in slovenske turistične industrije

naj bi bila v tem, da ohrani Slovenijo v svojih naravnih lepotah čisto in neomadeževano od industrijskih odpadkov. Industrija naj ne spušča v nebo strupenih plinov, ki pestijo naravo, izločevanje avtomobilskih plinov pa naj bo kontrolirano z novo tehnologijo. Lepa in čista slovenska narava je prav gotovo največji porok za uspeh slovenskega turizma.

Slovenska turistična industrija bo po letu 2000 nedvomno zacvetela, če bo le prevladal mir v sosednjih državah in če ne bo večjih naravnih katastrof (potresov, poplav, suše...). A za uspeh v turizmu ni merodajna samo lepota dežele in lepota turistične infrastrukture. Turizem je še kako vezan tudi na strokovnost in prijaznost turističnih delavcev, od lastnika turističnega objekta do glavnega direktorja, na strokovnost in točnost osebja v

hotelih (rezervacije, recepcija), odvisen je tudi od natarkarjev, čistilcev in pospravljalcev hotelskih sob, vratarjev in sanitarnih delavcev. Tu ne smem pozabiti omeniti vsaj pasivnega znanja enega ali dveh tujih jezikov, ki bi jih naj obvladali ključni hotelski uslužbenci.

Slovenija razpolaga s strokovnimi šolami za hotelirstvo in gostinstvo-

in v kolikor bo svoje v turizmu šolane ljudi znala zadržati doma, je uspeh slovenskemu turizmu zagotovljen. Lastniki in direktorji slovenskih turističnih objektov bi naj s svojo profesionalnostjo ustvarili med turističnimi delavci vzdušje družinske harmonije. Na podlagi poslovnega uspeha naj bodo turistični delavci tudi primerno nagrajani ob koncu leta, ne le s trinajsto plačo, ampak po rezultatih svojega dela. Ta nagrada je lahko večja od nekdanje trinajste plače, manjša, ali pa je sploh ni. Prav to nagrajevanje naj vzpodbuja turistično osebje skozi vse leto k večji strokovnosti in produktivnosti.

Vladimir Urbanc, Montreal

V Mariboru se je končalo štiriintrideseto tekmovanje slovenskih gledaliških ansamblov, znano kot **BORŠTNIKOVO SREČANJE**. S svojimi predstavami se je postavilo šest gledaliških hiš oziroma producentov, osem drugih predstav pa je bilo uvrščenih v spremljevalni spored. V dvanajstih dneh se je tam vrstilo še 35 spremljevalnih kulturno-zabavnih dogodkov. Veliko nagrado Borštnikovega srečanja je dobilo Primorsko dramsko gledališče iz Nove Gorice, nagrajene pa so bile tudi predstave Drame Slovenskega narodnega gledališča v Ljubljani in Slovenskega narodnega gledališča v Mariboru... Borštnikov prstan, najvišjo igralsko nagrado tega srečanja, je prejela že večkrat nagrajena igralka Milena Zupančič iz ljubljanske Drame. O njej pišejo kritiki, da je "edina resnična zvezda - v kolikor kot zvezdnitvo razumemo kariero vrhunske igralka, ki je osvojila široko občinstvo."

novе knjige

Mag. Milica Trebše Štolfa:
SLOVENSKA FOLKLORNA
SKUPINA NAGELJ,
TORONTO, ONTARIO,
KANADA: 1959-1999

Knjiga, ki jo je izdal Pokrajinski arhiv Koper ob finančni podpori Ministrstva za kulturo RS, Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu Ministrstva za zunanje zadeve RS, napisala in uredila pa mag. Milica Trebše Štolfa, je bila kanadskoslovenski javnosti prvič predstavljena na slavnostnem

1959 - 1999

banketu FS Nagelj.

Že sam obseg (130 strani) in lična vezava nakazuje, da gre za dokaj izčrpen opis delovanja te najstarejše folklorne skupine v Kanadi.

Pisne čestitke posebej za to publikacijo so poleg predsednika Slovenije Milana Kučana in ministrskega predsednika Kanade Jeana Chretienais prispevali še ontarijski premier Michael Harris, državna sekretarka za Slovence po svetu ga. Mihaela Logar, predstavnik Slovenske izseljenske matice Ivan Cimerman, častni konzul RS v Torontu Jože Slobodnik, Ivan Plut, predsednik Vseslovenskega kulturnega odbora, dr. France Habjan, predsednik Kanadskega slovenskega kongresa ter g. Tone Zrnec, ki je kot dolgoletni župnik pri Mariji Pomagaj spremljal in podpiral delovanje skupine

Nagelj.

Avtorica je z arhivsko natančnostjo zbrala podatke o delovanju FS Nagelj in jih na kronološki način pregledno obdelala, od prvih zametkov, ki so se začeli v okviru SKPD Baraga, pa do uradnega nastanka FS Nagelj, njenih nastopov za kanadske Slovence in za širšo kanadsko javnost na raznih festivalih in multikulturnih prireditvah, na turnejah po Sloveniji, njene vloge in njenih uspehov na tradicionalnem Metro Toronto Caravanu, ter njeno obnavljanje z mlajšimi plesalci vse do današnjih dni. Ciril Soršak pa je iz svoje bogate fotografske zakladnice prispeval dragocene fotografije, ki bodo marsikomu obudile spomine na sodelovanje pri skupini Nagelj.

Posebno poglavje predstavlja intervju s Cirilom Sorškom in predstavitev vseh dosedanjih predsednikov FS Nagelj. Še posebno ganljivi pa so prispevki posameznih plesalcev, ki najbolj nazorno povedo, kako je FS Nagelj štiri desetletja oblikovala naši mladini slovensko narodno zavest, krepila med mladimi Slovenci prijateljstvo in medsebojno sodelovanje ter ljubezen do slovenskega kulturnega izročila.

Cvetka Kocjančič

DVE TISOČLETJI ZGODOVINE VERE IN KULTURE

Motovun Book iz Luzerna je založniška družba, ki je izdelala načrt za veličastno monografijo JEZUS, s katero želi skupaj z drugimi dvajsetimi založniškimi hišami raznih evropskih dežel posvetiti 2000. obletnico rojstva Jezusa Kristusa. Knjiga je izšla v petih jezikih, za slovensko izdajo pa si jo je pridobila **Dužina**. Besedilo je pisalo enajst teologov ter izvedenci za pravoslavje, judovstvo, islam, umetnostno zgodovino. Enajst tematskih sklopov natančneje določa podnaslov: 2000 let zgodovine vere in kulture.

Kdo je ta Jezus? Njegovo rojstvo je hkrati začetek štetja našega časa, kristjanom je Božji sin, odrešenik sveta, Judom in muslimanom le eden izmed prerokov, glasbenim in likovnim umetnikom vir navdiha.

Enajst prispevkov osvetljuje Jezusa iz Nazareta, kot ga vsebuje izročilo zahodne in vzhodne Cerkve, nekrščanske vere, judovstvo in islam, ljudska pobožnost ter osebno duhovno življenje vernih. Besedilo spremljajo številne ilustracije, ki prikazujejo, kako se je spreminjanje razumevanja Jezusa izrazilo v spreminjanju Jezusovih podob. Zajeta je ljudska umetnost, neevropska umetnost in podoba Jezusa v gledališču in filmu. Podroben ikonografski register slik tematsko podaja vsa dela in spodbuja k primerjalnemu razmišljanju.

Ob bližajočem se koraku v leto 2000 za kristjana gotovo ni dragocenejše in sporočilnejše plamenice od monografije **Jezus, 2000 let zgodovine vere in kulture**.

Založba Slovenska knjiga je izdala v zbirki *Monumenta slovenica* faksimile "Ustoličevanja koroških vojvod", posnetek najstarejše ilustracije iz leta 1480, ki prikazuje ustoličevanje na Gosposvetskem polju. Posnet je po rokopisu, ki ga hrani mestna knjižnica v Bernu v Švici. To je najstarejši prikaz koroškega obreda, ki ga je že leta 1458 poznal humanist Enej Silvij Piccolomini, papež Pij II. Pravni teoretik in zgodovinar Jean Bodin (16 stol.) pa ga je vključil v svojo teorijo o državi, prek njega pa je ustoličevanje poznal tudi avtor ameriške Deklaracije o neodvisnosti in predsednik Združenih držav Amerike Thomas Jefferson.

*Gradivo za naslednjo številko
"Glasila" sprejemamo do
15. januarja 2000.*

pismo iz Anglije

Iz rokava strešeno izza Rokavskega preliva

Ifigenija Simonović

Že dvajset let živim v Londonu. Sem slovenska zdomka, nikakor ne Britanska Slovenka.

Meni je beseda "zdomec" všeč, vem, da v Kanadi ni priljubljena: nisem brez doma, ampak z doma v pomenu stran od

doma, kar je slovnično popolnoma razumljivo in samo ljudem, ki so vzkipljive narave in ki so jim finese slovenskega jezika "po zdomsko" zamegljene, požene nestrpnost v glavo; beseda "izseljenec" pa se mi zdi pregroba - ko se izselim, se ne morem več vrniti, misel na vračanje pa je v moji duši postala nepretrgana nit hrepenenja, blažilo domotožja in puščica končnega, čeprav v leseni škatli načrtovanega cilja.

Šla sem, lepo po zdomsko in čisto sprijaznjeno in prav nič užaljeno skozi zdomsko - izseljensko "normalo", ki je med drugim vključevala čiščenje, delo s hrano, prodajanje kart deset ur na dan šest dni na teden več kot deset let, varstvo otrok, za dve leti v lončarsko šolo, potem poskus svojega posla, umetniški bankrot na celi črti, zdaj spet začenjam od začetka, iščem službe vsakih nekaj mesecev, dobivam priložnostna dela... Opažam, da se govori samo o izseljencih, ki jim je "uspelo", pri čemer uspeh pomeni denar. Velika hiša, nov avto, otrok v privatni šoli - to je slovenski uspeh. Uspešni Slovenci, rojeni v tujini, so uspešni Britanci, Američani, Kanadčani, Avstralci,

mogoče celo kakšni Eskimi in Indijanci! Tisti fantastični slovenski gospod Pleničar, ki se je poročil s kanadsko Indijanko in imel z njo otroke in predaval o življenju Indijancev, je pomemben za Indijance in za razvoj sožitja - ali nesožitja - Indijancev in priseljencev. Njuna preživela otroka nimata nič s Slovenijo, njegovi vnuki še manj... in tako dalje. Zakaj je to tako težko priznati! Če bi bilo tako, bi se vsi Slovenci v Sloveniji še zdaj imeli za slovanske barbabe, ki so tiščali na jug in zahod v časih selitev narodov. In če bi bilo tako, bi bili Slovenci še zmeraj Zakarpatovci, saj smo od tam nekje prišli.

V Sloveniji ne pomeni veliko, če nek arhitekt slovenskega rodu dela čudovite vikend hišice na avstralski rivijeri. Ta arhitekt bo v Sloveniji dobrodošel, če bo prišel graditi tja, če bo prišel predavat o kakšnih novih arhitektskih dognanjih, do katerih naši arhitekti še niso prišli. Nek kirurg na švicarski kliniki je lahko stokrat Slovenec, če ne dela v Sloveniji, je švicarski kirurg. Tako je.

Včasih so se izseljenci iz Nemčije pripeljali v dolgih avtomobilih, spomnim se natančno, v šestdesetih letih, še cela sedemdeseta, kolone so šle skozi Kranj, od koder sem doma, kolone, krasni avtomobili, še krasnejše prikolice. Niso bili samo Nemci, mnogokrat sem jih slišala govoriti slovensko in velikokrat sem videla, da je kdo parkiral na kakšnem dvorišču - doma, seveda, ko se je prišel pokazati - tako kot sva se tudi midva že tolikokrat prišla pokazati, pozdraviti, pogledati, kdo je še živ. Premikali so se tako počasi, da so med vožnjo hodili po opravkih v grmovje in si pogrinjati za piknik. Imeli smo jih za "uspešne". To, da so se v tujini

mnogi med njimi valjali pod havbami traktorjev, da so praskali golaž v jugoslovanskih - beri južno slovanskih! restavracijah, njihove žene pa so spirale straniščne školjke, da so lahko poslale otroke v šolo oblečene tako, da se med tamkajšnjimi otroki niso počutili manjvredne, tega ni nihče omenil. A slišala sem o nekem arhitektu, ki ima svoj studio v Berlinu, o Slovencu iz ameriškega senata, o milijonarju iz Rima, o veleposestniku in industrialcu v Argentini.

Pa druga plat medalje? Slišala sem za slovensko gospo, ki je pozabila angleško in je umirala v domu onemoglih, v slovenščini je prosila za vodo, pa ji je niso dali, ker je niso razumeli. Slišala sem za žalostno usodo slovenskega pisatelja v Kanadi. O slovenskih umetnikih v tujini sem slišala samo za Mušiča in Piona, drugi so, tako si pač predstavljam, anonimno grizli kolena v majhnih pariških sobicah. Nek "uspešen" slikar v Kanadi dela akvarelne okraske, ki jih videvam tudi po pisarnah v Sloveniji. Ubogo, če ga postaviš skupaj s kiparjem in slikarjem Kraljem, ista generacija, ki se je tolkel s komunističnim režimom v Sloveniji in tam, v tistem peklu, uspel ustvariti umetnine, ki se jih ne sramujejo svetovni muzeji, a se jih je otepal bivši režimski umetnostno-galerijski živelj - kar je umetniku seveda v posebno čast.

Ko sem bila mlada, sem mislila, da moram biti skromna, zdaj pa imam več samozavesti, pa sem prestara za trg z delavno silo... tako pač pristajam na to, da sem neuspešna, zraven pa seveda živim s Slovenijo. Pišem, berem večinoma slovenske časopise in literaturo - tudi zato, da ne bom čisto pozabila jezika!, v stiku sem predvsem s prijatelji iz Slovenije, tukaj jih praktično nimam, pošiljam novinarska poročila o Londonskih sprotnih dogodkih - ne veliko, a dovolj, da čutim, da sem doma prisotna in mi ni treba

priznati sami sebi, da sem se izkoreninila in da poti nazaj ni. Priznam že, potihem, a misel odrivam. Načrtovanje vračanja v Slovenijo mi pomeni posebno vitalno nit. Ko bo pretrgana, bom želela leči, od koder ne mislim več vstajati.

No, Slovenci smo v Londonu, veliko nas je, kakšnih 200 naslovov, bi rekla. Imamo svoje glasilo, pet strani poročil Društva prijateljev Slovenije, ki skozi leto prireja kakšna srečanja ali predavanja, pristrčno, pokroviteljsko, ljubiteljsko. Glasilce izhaja dvakrat, trikrat na leto, požrtvovalno delo neke domoljubne gospe, ki niti ni preživljala mladosti v Sloveniji, a ima tam sorodnike, in nekega angleškega gospoda, ki ljubi Slovenijo, ker je poročen s Slovenko, kaj mu pa preostane! Važna je dobra volja! Imamo Veleposlaništvo in tam je zaposlenih kakšnih pet, mogoče več Slovencev, zmeraj vidim ene in iste obraze. Prave službe dobijo Slovenci, ki so poslani iz Slovenije, mi, domačini, pa lahko kaj počistimo, mogoče dobimo kaj administratorskega.

S Slovenci tukaj se dobro razumem, čeprav z nekaterimi ne želim češenj zobati. Se pozdravimo. A me zaboli, ko od koga od tistih, ki niso izkusili povojnega komunizma, slišim takole vprašanje, namenjeno mojim prijateljem, ki pridejo iz Slovenije in so pokončni ljudje, intelektualci, ki so nekaj naredili za Slovenijo, da je zdaj vsaj taka, kakršna je, če ne je pa že ne bi bilo več: kako pa je preživel v komunizmu, če ni bil komunajzer. To je natančno tako vprašanje, kot so ga komunisti zastavili preživelim žrtvam naci-taborišč: kako pa je preživel, če ni sodeloval z okupatorjem? Če bi sodeloval z

okupatorjem, vendar ne bi bil v taborišču! Vzeti plesniv kruh, ko štiri leta strada, ni nobena kolaboracija, bi rekla. In hoditi v fabriko, da preživi družino, tudi ni nič garjavo komunističnega, bi rekla. Sploh si nismo tako različni, kot me nekateri podučujejo, da smo. Pri nas doma nismo imeli obešene Titove slike, a jaz sem bila pionir in mladinka, normalno, saj sem bila v osnovni šoli in šla sem na gimnazijo. Vozila sem se z državnimi avtobusi in vlaki, hodila sem v državno šolo, prosila sem za državno službo. Še več: poročila sem se s sinom črnogorskega oficirja! Pišem se na mehki ć. Ali naj se zdaj obesim?

Kot sem rekla, s Slovenci se dobro razumem. Nekaj jih poznam, malo več kot na videz, nekaj žensk je takih, da bi z njimi lahko prijateljevala, so zanimive, energične, a smo vsaka na drugem koncu Londona, vsaka vprežena v svojo družino in službo in vsaka zasedena s svojimi gosti in na svojih počitnicah. Teško se je

Umetniška lončarija Ifigenije Simonović

srečati, skoraj ne poskušamo, razen če se potrudimo iti na kakšen slovenski koncertek - nikoli koncert. Vse je majhno, v cerkvah, kjer bobni promet, v gostilnah, kjer sedimo za različnimi mizami in smo posedeni po principu loterije, tako da še nikoli nisem sedela zraven istega človeka, da bi se lahko pogovarjala

kaj več kot to, iz katerega kraja so njegovi predniki in kaj je po poklicu. "Potica je dobra, a!" "Spet Demšar, naš dobri Demšar, kdo jo bo pekel, ko njega ne bo!" "Pa tenstan krompir!" Igra nam prijazen harmonikar, vse je prijazno. Folklor, domotožje si blažimo z navidezno domačnostjo, ki pa je tuja, ker je umetno ustvarjena... jaz doma ne poslušam narodno zabavne alpsko poskočne glasbe, hrana mi ne pomeni dosti, vseeno mi je, v katerem jeziku govorim, tudi če je polomljen kot fiziologke po nevihti, če ne govorim ničesar globlje, dušo-se-dotikajočega. Gledamo se čez mize, pokimavamo, ne povemo si, da smo pozabili imena, o, gospa, lepo vas videti, kako hitro je šlo leto mimo, oh, a res, a vaša je že na univerzi, ja, oh, a res, to pa je nekaj, pa klavir jo dajemo učiti.

Otrok pa ni, ne pridejo. Mladi so novi obrazi, neznane nove au-pair, ki pridejo, da bi dobile kakšen naslov, na katerega se potem obrnejo, ko jih družine, pri katerih delajo, zabrišejo na cesto -

predvsem zato, ker se ne sprijaznijo s tem, da je biti au-pair v Londonu predvsem biti služkinja.

Pa kako lahko nas najdejo! Že z letališča nas kličejo razni carinski organi in sprašujejo, če poznamo ljudi, ki navajajo naš naslov, češ da grejo k nam in da mi za njih jamčimo, da ne bodo delali na črno in da ne bodo končali kot socialni problemi v tej tako prenaseljeni in

preobremenjeni državi. V Sloveniji si podajajo naše naslove, zatikajo si jih v potne liste, ko nič ne veš, kdaj ti v tujini kakšno slovensko ime prav pride. Sem prijateljica baletke Nataše, vas lepo pozdravlja, ali bi lahko prespala pri vas kakšno noč. Ne poznam nobene baletke. Ona pa vas pozna. A ja. No, na cesti vas ne bom pustila stati, toliko pa sem

kristjana. Pa pride, pa je za par dni, ona pa že naslednji dan vpraša, če se splača kupiti tedensko karto za podzemsko. Pa me vrže: spet sem nasedla, zakolnem - ne bom citirala. Ravno prejšnji teden je bila tukaj kakšnih 25 let stara Štajerka. Prišla je kot au-pair, pa je zdaj že v šestem mesecu, otrok s Francozom, ki ga imam po svoji sarkastični ženski vsevedni hudomušnosti za francoskega Afričana, saj se dekle boji iti domov roditi. Pokaže ga tudi ne. A poznam tisto majhno štajersko vas, ne bo ji lepo, ko bo prišla v tisto ozko gnezdo z mulatkom, ne, med Slovenci že tukaj, v tem velemestu, slišim, kako Indijci smrdijo in kako so Judi ostudni in da pohabljeni niso za na cesto. Naj ji posodim 3000 funtov, ki mi jih bo plačala takoj, ko bo dete rojeno in bo šla lahko v službo. Delat na črno za 3 funte na uro! Dolgo bi čakala na 3000 funtov. Še dobro, da jih res nimam, skoraj me je odtajala.

Samo ne morem se družiti z ljudmi samo zato, ker so Slovenci. To ni zadosti. Moram najti še kakšno drugo skupno točko. Skupne medčloveške točke, stike, tople povezave iskati pa je skoraj vse, čemur pravim pehanje, preživljanje. Kaj pa drugega delam! Skupne točke iščem z ljudmi, s katerimi delim življenje, živim, delam, jih srečujem. Pri tem ni pomembno, od kje kdo je, kako se piše. Slovenskost je čista slučajnost. Iščem prijateljstvo. Po možnosti ljubezen. To pa je zelo težko najti, tako da nima smisla biti izbirčen. Če bi se zanašala samo na Slovence v Londonu, bi mislila, da živim v puščavi.

A to je moje skromno osebno mnenje. Priznam, ni ravno skromno, a je moje. Vsak ima svojo zgodbo. Moja je dolga in se nadaljuje, iz dneva v dan me je več. Samo smrt mi bo vzela veselje do pisanja, zdaj pa raje neham, da ne bom na smrt dolgočasila še vas, spoštovani

SLOVENSKI IZSELJENSKI(?) ČASOPIS NA INTERNETU

Ivan Dolenc

Náša rojakinja Metka Čop nas je presenetila s svojevrstnimi spletnimi stranmi na internetu, ki nosijo naslov: www.slovenian.com, obenem pa še s časopisom na naslovu www.slovenian.com/magazine. Vse, kar tam beremo in gledamo, je oblikovno odlično in tekstovno prvovrstno! Zaenkrat je Čopova odprla strani za predstavitev slovenskih likovnih umetnikov, pisateljev in "junakov / junakinj nasega časa". V prvem delu nam pripoveduje o svojih umetniških dosežkih Duba Sambolec, njej sledi pisatelj Marko Zorko, na tretjem mestu pa objavlja naša dobra znanka Metka Zupančič mojstrsko napisan esej, v katerem razglablja o peripetijah osebnega in poklicnega življenja iz dežele v deželo seleče se pedagoginje in pisateljice. Časopis je lepo ilustriran in enako velja za vse drugo, kar je zbrano na teh spletnih straneh. Žal še nismo uganili, od kod te strani prihajajo oz. kje je njihova urednica tačas doma (v Avstraliji? ZDA?...?). Sicer pa to danes sploh ni več važno,

saj so objave na medmrežju za vsakogar, ki jih doseže, in tudi sodeluje lahko vsak Slovenec, pa naj živi kjerkoli na svetu. "Če vi veste za koga, ki bi želel biti uvrščen in razstavljen na (teh) straneh, ga / jo prosim obvestite," vabi urednica. Na naslovni strani njenih internetnih objav pa beremo tudi naslednje: Welcome to Slovenian On-Line! Please join our members in the Slovenian On-Line Language Club. There you can browse pages full of practical examples on how to communicate in Slovenian (e.g., how to write a Christmas Card, how to fill in an application form), you can compare Slovenian and English versions of the same text, browse grammar pages, sharpen your Slovenian with exercises, and discuss matters close to your heart in a discussion forum. -We are experts in translation from Slovenian into English and English into Slovenian. Please check our Slovenian On Line Translation Service to find out more.

bralci v Kanadi.

Malo heca mora biti, brez heca še hec ni hecen, od same resnobe pa se še resnoba skisa. ♦

Človek more živeti srečno življenje in na koncu vzklikati: 'Dobro je biti človek!' samo tedaj, če živi iz vrednot, ki 'teko v večno življenje'.

Anton Trstenjak

Vesele
božične
praznike želi

vsam

HRANILNICA IN POSOJILNICA SLOVENIA PARISHES CREDIT UNION

725 Brown's Line, Toronto, ON M8W 3V7
Tel. (416) 255-1742
618 Manning Ave., Toronto, ON M6G 2V9
Tel. (416) 531-8475
Delawana Dr., Hamilton
Tel. (905) 578-7511

Vse bančne usluge nudimo po najugodnejših pogojih.
Brezplačne potovalne čeke in mednarodna denarna nakazila.

KAJ VSE SE JE ZGODILO OKOLI LETA 1000

Kakšen je bil svet okoli leta tisoč, ali ob prehodu v drugo tisočletje? Na vprašanje velja odgovoriti najprej z optimistično ugotovitvijo, da se ob prelomu tisočletja ni zgodilo nič strahotnega, kot so napovedovali takratni ljudje in kot to počno tudi sedaj, ob prelomu v tretje tisočletje. Po razpadu rimskega imperija in po fizičnem uničenju poganstva, je v Evropi zavladala petstoletna tema. Če se je kaj dogajalo, je bilo to v Bizancu, drugod pa je vladalo mračnjaštvo, brezpravje, samovolja posameznih močnejših gospodov in predvsem strahotno praznoverje. Z uničenjem rimskega imperija so uničili tudi vsa dotedanja spoznanja, ker naj bi bila poganska. Ali ne

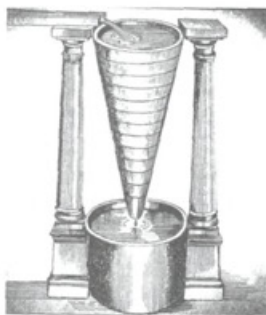
spominjajo tisti časi na sedanje histerične gonje proti tej ali oni drugačnosti? Znanstveniki so ugotovili, da so bile takrat v Evropi strahotne lakote med drugim zato, ker so opustili rimska znanja o poljedelstvu. Orali naj bi deset centimetrov manj globoko kot v Rimu in posledice so bile gnitje semen in slabe letine. V starem Rimu lakote sploh niso poznali.

Ob prehodu v novo tisočletje naj bi živelo v Evropi okoli 50 milijonov ljudi, na vsem svetu pa okoli 200 milijonov. Smrtnost je bila strahotno visoka. Dežele so bile redko naseljene in ker je bilo malo ljudi, tudi polja niso bila obdelana, saj ni bilo dovolj rok. Otroci so se rojevali, toda tudi zgodaj umirali. Da je bilo zelo malo ljudi, izpričuje podatek, da je takrat živelo v Londonu 18 tisoč prebivalcev. Mest sploh še ni bilo, razen Londona, Pariza, Aachna in nekaj drugih prestolnic.

Meščanov sploh ni bilo. Tudi obrt je bila nerazvita. Trgovino so prav v tem času zaupali Judom, ki so

se začeli naseljevati v Zahodno Evropo prav v času prehoda v novo tisočletje. Zakaj so Judje postali trgovci? Judje niso smeli obdelovati zemlje, niso smeli imeti zemljo v lasti, niso smeli delati kot obrtniki in ker so imeli dobre stike in zveze z orientom, so jim dovolili trgovanje.

Države v današnjem smislu sploh še niso obstajale. Oblast so imeli v rokah fevdalci, ki so si izbrali svojega kralja. Zgodovinarji trdijo, da so bile takratne vojne osvajalne,

Okoli leta 1000 so merili čas z vodno uroo...

kajti moč države se je štela po številu prebivalcev. Več kot jih je bilo, bolj so bili preskrbljeni s hrano. Svetle točke ob prehodu v novo tisočletje se kažejo v prvih zametkih mest, v prvih resnejših poskusih sprejemanja drugega znanja mimo sholastike. Prav ob prehodu v novo

tisočletje je bil v Rimu znameniti papež Silvester II, ki je zaslovel kot matematik, znanstvenik in velik pobornik sprejemanja arabske znanosti. Bil je tudi prvi papež iz Francije. Prav ta papež je uvedel nove arabske številke, čeprav je oznaka arabske številke napačna. Do zamenjave pojma je prišlo zato, ker so Arabci posredovali Evropejcem sedanje številke, za katere pa še sedaj ne vedo, od kod so in kdo jih je izumil. Arabci uporabljajo namreč popolnoma drugačne znake za svoje številke, čeprav je tudi res, da so tudi Arabci uvedli sistem pisanja števil z enim znakom. Na primer, za rimsko številko osem - 8 - so potrebovali štiri znake - VIII.

Prav ob prehodu v novo tisočletje nastajajo nove državne tvorbe. Leta 1000 prvič omenjajo ime sedanje Poljske in sicer Poland. Navajajo, da so se Poljaki borili globoko v sedanji Nemčiji. Da so bili Slovani globoko v Nemčiji, izpričuje podatek nastanka imena mesta Leipzig. Sprva je bila to ribiška naselbina Lužiških Srbov z

Iz VELIKE PRATIKE

December

Prvi teden v adventu mraz trajal bo ves zimski čas.

Ako na božič dežuje, bo prihodnje leto mokro.

Veter na sveti dan obeta dosti sadja drugega leta.

Če nedolžni otročiči so oblačni, prihodnjega leta ne bodo kruha lačni.

Januar

Če prosinca ni snega, ga mali traven da.

Prosinec mrzel, da poka, sadje v jeseni in moka.

Kakor okoli Vincenca (22.) bilo, tako čez leto ostalo bo.

Kadar sv. Pavla sneži in deži, letina slaba in huda preti.

imenom Lipa ali Lip. Leta 1015 prvič omenjajo ime mesta Lipzi, ali po slovansko Lipci. Šele v 14. stoletju postane sedanji Leipzig s tem imenom. Tudi v Berlinu so bili najprej Slovani. Ime naj bi mesto dobilo po slovanskem božanstvu Brli - Luč. Morda je celo v tej trditvi nekaj res.

Leta 1000 je papež Silvester II. poslal madžarskemu kralju Štefanu krono. Tako Poljska kot Madžarska sta se otresla vplivov Bizanca in tudi Nemcev. Z Rimom so se dogovorili, da bodo njihovi škofje neposredno podrejeni Rimu, ne pa Nemcem. Čeprav v naših deželah Cirila in Metoda zelo hvalimo, pozabljam, da sta vendar prišla iz Bizanca in da sta učila tisto, kar je bilo uzakonjeno v Bizancu. Če se ne bi prav okoli leta tisoč odločili zahodni Slovani za rimskokatoliško cerkev, bi ostali Poljaki, Čehi, Slovaki in tudi Slovenci s Hrvati vred pravoslavci. Pisali bi v cirilici, to kar so si Srbi ves čas želeli, namreč uvedbo enotne pisave. Če ne bi prišlo do razkola med Rimom in Bizancem leta 1054, bi morda sprejeli rimske nauke tudi v Rusiji.

Razkol se je začel že dolgo pred

novim tisočletjem, le da še ni bil uzakonjen. Razkol je pustil za seboj hude posledice, ne samo dve verovanji, dva verska obreda, dve pisavi, temveč tudi dva koledarja. V Rusiji so sprejeli nov Gregorijanski koledar šele leta 1923, v stari jugoslovanski kraljevini pa 1. januarja leta 1919. Problem so verski prazniki. Katoličani praznujemo Božič 25. decembra, pravoslavni pa trinajst dni kasneje, to je 7. januarja. Novo leto se pri njih začne 14. januarja. Ker že omenjam koledar, nekaj zanimivosti ob prehodu v leto 2000. Najprej, leto 2000 bo prestopno in to zato, ker je število 2000 deljivo s 400. Stoletnice - 1700, 1800 in 1900 niso bila prestopna leta, ker število ni deljivo s 400. Ko so uvedli nov Gregorijanski koledar in to 15. oktobra 1582, je bila razlika med Julijanskim in novim koledarjem deset dni. Zakaj nov koledar? Na prvem koncilu v Nikeji leta 325 so sklenili, da bo 21. marec izhodiščna točka za izračunavanje časa. Ker je bilo to tako imenovano enakonočje, so kaj zlahka izračunali, da traja dan 12 ur, in prav toliko tudi noč. 21. marec je pomemben tudi za določanje praznika Velika noč, ki je premični praznik. Velika noč pade na prvo nedeljo po polni luni po 21. marcu. Ko so spreminjali koledar, je enakonočje padlo na 11. marec in praznik Velika noč je bila prezgodaj. Julijanski koledar je vsako stoletje dobil dan več razlike. Stoletje 1700 je bila razlika 11 dni, nato 12 dni, da bi v sedanjem 20. stoletju bila razlika 13 dni. Razliko 14 dni naj bi uvedli šele leta 2100, če med tem ne bodo pravoslavci sprejeli novega koledarja. Še zanimivost, Angleži so sprejeli nov koledar šele leta 1752. Sedanje štetje so uvedli šele leta 533, za začetek pa so vzeli Kristusovo rojstvo. Vse kar se je dogajalo prej, so imenovali... leta pred Kristusovim rojstvom in leta... po Kristusovem rojstvu. Če bi namreč ohranili štetje iz rimskih časov, bi naše sedanje leto

2000 bilo v resnici 2753.

Poleg Gregorijanskega in Julijanskega koledarja imajo svoja koledarja še Muslimani in Judje. Muslimani štejejo leta od bega Mohameda v Medino leta 622. 1. januarja prihodnje leto bodo imeli letnico 1378. Judovski koledar bo imel letnico 5761.

Za(tokratni) zaključek še nekaj za smeh. Vsi tisti, ki bi radi uporabili kakšen star koledar, vedite, da je koledar iz leta 1972 povsem enak koledarju iz leta 2000. Če pa nameravate spraviti koledar iz leta 2000 za nadaljno uporabo, vedite, da ga boste lahko uporabili šele leta 2028. V uporabi je namreč le 14 koledarskih kombinacij in če vse zberemo, imamo koledarjev za vse življenje. Za tolažbo, koledar z letnico 1999 bomo lahko uporabili leta 2010. Voščilnica naj bo tokrat nekoliko drugačna: *Srečno novo tisočletje in en prestopni dan več!*

Mirko Čepič

(Še več o letu 1000 prihodnjic. -Ur.)

KAJ VSE NAS ČAKA V NASLEDNJIH 25 LETIH?

Odgovore na to vprašanje so za revijo Time iskali številni znanstveniki in raziskovalci po vsem svetu. Za naše bralce smo povzeli nekaj njihovih zaključkov:

- Strah pred smrtjo ostaja, čeprav bodo ljudje dočakali zmeraj višjo starost in se bo življenjska kakovost starejših ljudi še povečevala, ker bodo živeli bolj zdravo, povečala pa se bo tudi učinkovitost zdravljenja revmatizma, visokega krvnega tlaka, sladkorne bolezni in očesnih bolezni.
- Seks bo služil le še zabavi in razvedrilu, komajda še razmnoževanju, za kar bodo uporabljali umetno oplojevanje. Nekateri ljudje bodo klonirali (genetsko tehnično razmnoževali) sami sebe, drugi pa bodo vzgajali genije.
- Uveljavljali se bodo sicer mikro laserji, ki bodo preverjali krvni tlak, tlak v očeh in količino vode v telesu. Zobne ščetke bodo avtomatično merile gostoto dlesni, toda dobrega starega

hišnega zdravnika ne bo mogel nadomestiti nihče.

- Vse oblike rakastih obolenj ne bodo povzročale smrti. Najpogostejši vzrok za smrt tudi v naslednjih 25 letih bodo: srčne bolezni, napadi kapi, prostovoljna smrt zaradi depresij, prometne nesreče, bolezni dihal, tuberkuloza, poškodbe iz vojn in aids.
- V bogatih državah bodo ljudje postajali vse debelejši in kar 75 odstotkov prebivalcev industrijskih držav bo trpelo zaradi prekomerne teže. Naš tek bo smrtna obsodba za ribe in zato bo potrebno najti nove možnosti za varovanje ribjih vrst, sicer bodo tune lepega dne dražje kot avtomobili in školjke bodo tako dragocene kot biseri.
- Ni pričakovati večjega energetskega pomanjkanja, ker je na voljo dovolj nafte, premoga in plina.
- Živinoreja bo predraga in namesto mesa bo na naših mizah pogosteje drugačna hrana: oreški in listi, juhe in solate, tofú, riž in sadje.

Na prodajne police slovenskih kioskov je prišel nov slovenski mesečnik "Planet", ki ga je glavni urednik in humorist Tone Fornezzi-Tof imenoval kar smehečnik. "Planet" ne bo konkurenca resnim slovenskim revijam, saj želi bralce samo zabavati. ...Urednik Tof je napisal v svojem uvodniku tudi tole:

"Ne bomo se vtikali v politiko, v aktualne družbene dogodke, v strankarske zdrahe, dovolj in preveč jih je, ki se s tem ubadajo vsak dan, in prenekateri državljani so tega pričkanja že siti do grla..."

(Brž ko prispe v Kanado prvi izvod "Planeta", bomo našim cenjenim bralcem takoj predstavili nekaj svežega slovenskega humorja!)

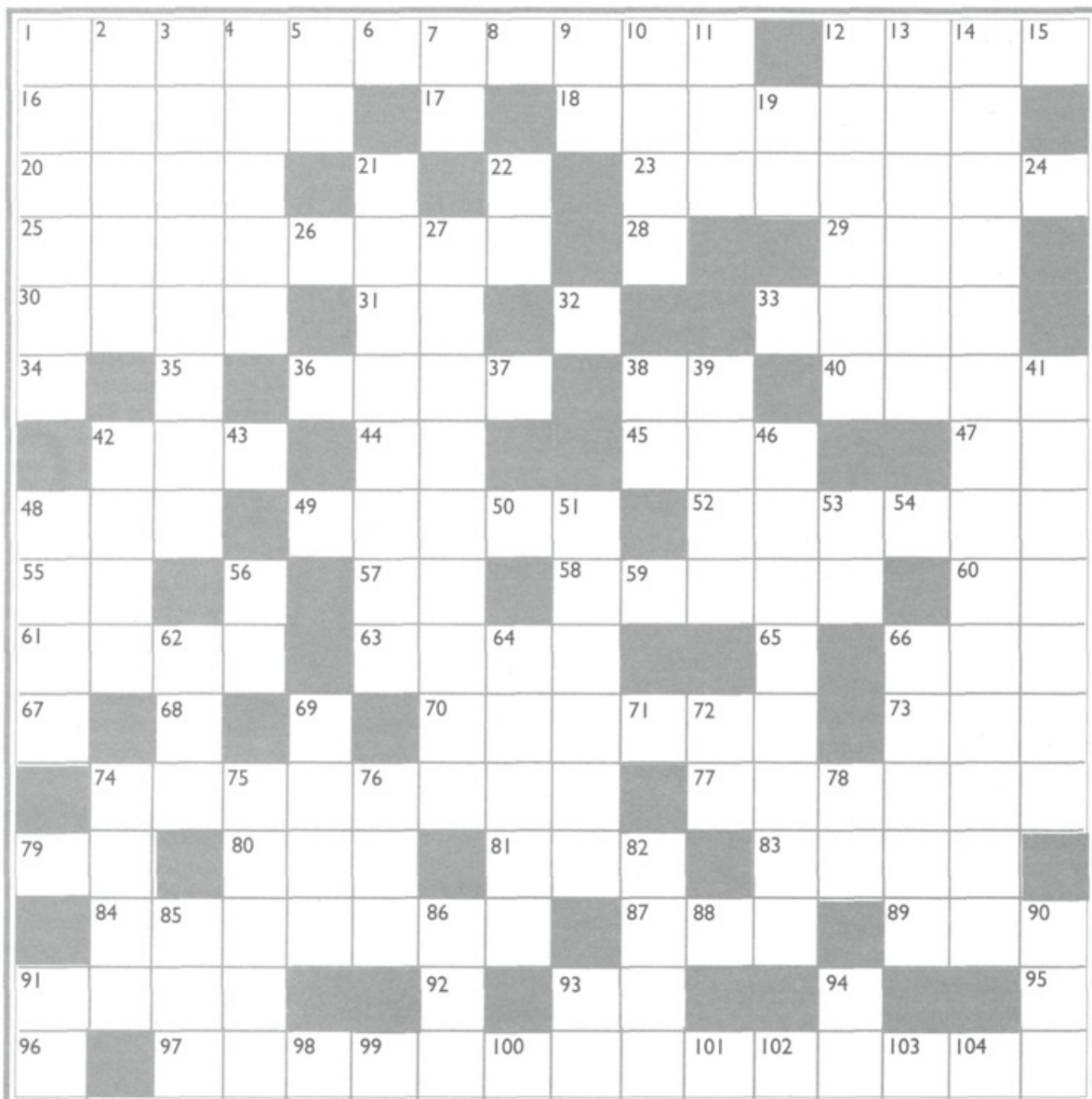
Kaj je človek?

Na to ni odgovora, ker bi bilo odgovorov na milijone. Blazen je in nadvse pameten. Je zverina in svetnik. Primitivnejši je od živali, pa vendar duhovno bitje. Kaj je torej človek? Odgovor na to je: Bitje, ki se vsakikrat določi samo.

Elisabeth Lukas

nagradna križanka • crosswords

Rešitev križanke bo objavljena v prihodnji številki Glasila.

Sestavila Martina Skok

Vodoravno:

1. Območje ob sredozemskem morju
12. Visokogorje v Sloveniji
16. Grški kralj
17. Oznaka za parkirni prostor
18. Večje mesto na severo-vzhodu Slovenije
20. Afriška, srni podobna žival; ime podjetja v Dekanih pri Koprju
21. Ravna, pokončna črka
22. 14. črka slovenske abecede
23. Ime temnopolte ameriške pevke, Cole
25. Pred leti znan slovenski košarkar iz kluba Olimpija
28. Prva črka slovenske abecede
29. Vrsta umetniškega dela
30. Krajše žensko ime
31. Začetnici imena in priimka znanega slovenskega pisatelja, Kocbek
32. Kemijska oznaka za kalij
33. Predpona, latinskega izvora, pri tujkah, ki pomenijo nekaj, kar se nanaša samo nase
34. 6. črka slovenske abecede

35. Oznaka za 1000 kilogramov
36. Vrsta naravno-geografskega okolja v Sloveniji, bogata z Apnencem, pršutom in teranom
38. Pripovedno umetniško delo v verzih
40. Najdaljša slovenska reka
42. Nasprotno od dneva
44. Oznaka (kratica) za severno-ameriški kontinentalni čas
45. Bežanje
47. Začetnici imena in priimka norveškega impresionističnega grafika Muncha
48. Mednarodno pisateljsko društvo
49. Znan Michelangelov kip žalujoče Marije z mrtvim Jezusom v naročju
52. Zavita slaščica
55. 21. in 18. črka slovenske abecede
56. Okrajšava za univerzo na severno-ameriškem območju
57. Okrajšava pri osebni imenu, ki pomeni "mlajši", v angleškem jeziku
58. Ime znanega slovenskega strokovnjaka za ustavno pravo,

- Bavcon
60. Začetnici imena in priimka slovenske televizijske voditeljice, Olga
61. Domača oblika imena Ivan, pomanjševalnica
63. Verdijeva opera, uprizorjena ob otvoritvi Sueškega prekopa
65. 5. črka angleške abecede
66. Rimski pozdrav
67. 4. črka slovenske abecede
68. Prva črka imena znanega primorskega pevovodje, po katerem se imenuje tudi študentski pevski zbor, Vodopivec
69. Prva črka priimka znanega primorskega pevovodje, po katerem se imenuje tudi študentski pevski zbor, Vinko
70. Cesta, ki je speljana nad nekim objektom
73. Zgoden, jutranji
74. Prebivalci Pariza
77. Ženska oblika imena Edvard
79. Matematična konstanta za izračunavanje obsega in prostornine

kroga

80. Reka v Afriki, pritok Volte
81. Prvi slovenski števnik
83. Redko moško ime, izpeljanka iz ženskega imena Ana
84. Pomorščak
87. Svetilka, svetloba
89. Zmrznjena voda
91. Pripadnik separatistične etnične manjšine v severni Španiji
92. Okrogla črka
93. Oznaka za kilometer
94. Oznaka za registrirano znamko
95. Rimska številka 5
96. Druga črka slovenske abecede
97. Nižina v vzhodni Evropi, tudi v skrajnem severo-zahodnem delu Slovenije

Navpično:

1. Območje pridelovanja soli
2. Jesenska barva
3. Najsevernejše kanadsko milijonsko mesto
4. Dvojica, par
5. Okrajšava za opombo
6. Zadnja črka angleške abecede
7. Kratica za evropsko prvenstvo
8. Rimska številka 1000
9. Okrajšava za lumen
10. Pogosto žensko ime, ime slovenske revije
11. Doba, vek
12. Ročno računalno na kroglice iz starih časov
13. Žensko ime, pomanjševalnica od Dolores
14. Razodevanje, govorjenje o nekem dogodku
15. Tretji ton glasbene C-durove lestvice
19. Začetnici imena in priimka znanega slovenskega humorista Torkarja
21. Težnja po ohranjanju obstoječega stanja, lenobnost
22. Razum
24. Oznaka za električno poljsko jakost
26. Prva črka slovenske abecede
32. Prva črka priimka znane slovenske slikarke, ki je upodobljena tudi na enemu od slovenskih bankovcev, Ivana
33. Prva črka angleške abecede
36. Prva črka priimka sedanjega predsednika Slovenije
38. Kratici imena in priimka znanega češkega politika iz prve polovice tega stoletja, Beneš
39. Država v Južni Ameriki
41. Višnja
42. Živec
43. Prvi šumnik slovenske abecede.
46. Kdor rad veliko in predrzno govori
48. Žival, ki leta
49. Kemijski simbol za fosfor
50. Prva črka priimka znanega ameriškega filmskega igralca in pesalca Johna

TRI ZABAVNE IZ VIPAVSKE DOLINE

Moški pevski zbor "Srečko Kosovel" z Ajdovščine nam ni prinesel v Kanado samo lepih slovenskih pesmi, obiskal nas je tudi z zabavnimi ljudskimi anekdotami iz Zgornjivipavske doline in z zahodnega dela Trnovske planote. Ta pričevanja večnaživega ljudskega duha zbira učitelj in pisatelj Franc Černigoj. Za pokušnjo in v vaše razvedrilo objavljamo tri humorne naslove iz njegove zbirke "Maž in čemerika":

"Če bi znal pisati..."

Gorjan, ljudsko izročilo ne pove kateri, je bil sedeminštiridesetega leta za miličnika v Grgarju. Ko bi moral hoditi v šolo, je bila vojska, po vojski pa ni bilo časa- in fant je bil še nepismen. Bolj ko so se odmikala vojna leta, bolj je komandir pritiskal nanj: "Moral se boš naučiti pisati, tako ne gre več naprej. Novi časi prihajajo..."

Gorjanu je bilo bodočih novih časov zadosti in je ponoči pobegnil čez mejo v Italijo. Čez nekaj mesecev je bil že v Ameriki. Bil je iznajdljiv in podjeten in kmalu je imel trgovino, čez nekaj let trgovino, po nekaj desetletjih blagovni center... Vse je zanj pisala in podpisovala zanesljiva tajnica...

Dobro mu je šlo in se je odločil, da kupi celo tovarno. Te pogodbe pa ni mogla podpisati tajnica. Zdaj je bil prisiljen priznati, da ne zna pisati...

"Joj!", se je začudila tajnica, "nepismeni ste in ste toliko dosegli! Kaj bi šele bili, če bi znali pisati!"

"Policaj v Grgarju," je zavdihnil Gorjan...

Jaka z Vojskega

Jaka z Vojskega je godel okoli. Jedel je, kjer so mu kaj dali, spal je, kjer ga je dotekla noč... In vstopi že pod večer v eno hišo na Gori. "Mamca," reče gospodinji, "dajte mi kaj za pit, zakaj sem tako lačen, da ne vem, kje bom spal..."

Vsega tudi dohtarji ne vejo...

Je šel stari Koren k dohtarju, v Ajdovščino, k Ščuki.

"Kaj ti je rekel dohtar?" ga sprašava žena, ko pride domov.

"Joj, vse mi je prepovedal. Prav vse. Da ne smem tega, da ne smem onega, ne mastnega, ne vina, nič. Tako, da sem ga na koncu vprašal, če lahko obližem plohe, s katerim je zelje v kadi pokrito."

"Pameten dohtar!" pravi žena. "In kaj ti je še rekel?"

"Da moram počivat, da ne smem nič delat."

"Beži, beži, vsega pa tudi dohtarji ne vejo," je žena zamahnila z roko.

51. Junak iz arabske pravljice, ki je imel svetilko	79. 17. črka slovenske abecede
53. Okrajšava za lokalni odbor	82. Ime znane že umrle slovenske antropologinje in popotnice, Karlin
53. Prvi samoglasnik slovenske abecede	85. Kraj v Slovenskem Primorju
56. Učenje	86. Staro božanstvo
59. Enota za energijsko mero joul	88. Zadnji samoglasnik
62. Prva ženska	90. Drugi števnik
64. Prebivalec Danske	91. Brigitte Bardot
66. Redko moško ime, znamka pralnega praška	93. Avtomobilska oznaka za Krško
69. Moško ime, Vitomil krajše	94. Vrsta žita
71. Črka, ki v angleščini prdstavlja zmago	98. Kemijski simbol za dušik
72. Četrty in drugi samoglasnik	99. Okrogla črka
74. Priprava za kajenje tobaka	100. Kemijski simbol za žveplo
75. Ciganka	101. Mednarodna oznaka za sever
76. Hrastov sadež	102. Rimsko ena
78. Začetnici imena in priimka hrvaškega pesnika iz prve	103. Kemijski simbol za jod
	104. Oznaka za mersko enoto nano

Prenesite črke iz oštevilčenih polj v križanki v spodnje kvadrate z istimi številkami, izrežite (ali kopirajte) in pošljite na naslov uredništva. Nagrado, knjigo o Sloveniji, poklanja slovensko veleposlaništvo v Ottawi. Ime izžrebanca ali izžrebanke bo objavljeno v naslednji številki Glasila.

37	2	15	43	70	99	71	101	60	69	77
8	50	61	40	92	67	53	38	55	59	88

humor

- Ko je moj oče umrl, je zapustil pol milijona dolarjev.

- To ni nič. Ko je umrl moj oče, je pa zapustil ves svet.

- Te nesreče pa res ni bilo treba!

- Kaj se ti je pa zgodilo?

- Pomisli, grem po cesti in najdem stotak.

- Praviš, da je to nesreča?

- Seveda, ker je šel z mano prijatelj, ki sem mu dolžan dva tisočaka.

- Na severnem tečaju bi bilo imenitno živeti.

- Zakaj?

- Pomisli, šest mesecev dan in šest mesecev noč. Nekdo pride z računom, ti pa mu rečeš: Pridite jutri!

Upravnik kaznilnice odhajajočemu jetniku: "Oprostite, ker smo vas imeli pomotoma dva tedna predolgo v zaporu."

Kaznjenec: "Prav, prav, mi boste pa prihodnjič odtegnili."

"Kdo je dolžnik, Janko?"

"Tisti, ki je komu denar dolžan."

"In kdo je upnik?"

"Tisti, ki upa, da bo denar dobil nazaj."

Oče: "Če hočeš imeti res dobrega moža, vzemi sosedovega sina, ki te ima res rad."

Hči: "Oče, kako pa to veš?"

Oče: "Že leto dni si izposojam denar od njega, pa še vedno hodi s teboj."

Žena je prišla v gostilno, kjer je popival njen mož, in je rekla: "Ljubi mož, nikar več ne pij. Zapomni si, da je voda najboljša pijača."

"Toda ženka, saj vendar ne morem imeti jaz vedno vse najboljše!"

Zdravnik pravi neznanemu možu, ki ga je prišel vprašat za svet: "Da, da, prijatelj, preveč melanholični ste! Vam je treba razvedrila, vesele družbe, smeha... Pojdite vendar v gledališče, kjer nastopa slavni komik Muhič. Do smrti se boste nasmejali."

"Oprostite, gospod doktor... Tisti Muhič sem jaz!"

- "Sosed mi je s kamnom razbil šipo na oknu sobe, v kateri sem igral trobento!"

- "Bedak! Sedaj te bo še bolj slišal!"

Da so zakonski prepri že od nekdaj na svetu, vemo po tem, ker izkopljejo arheologi več razbitih loncev kot celih.

- "Moja žena je zelo skromna. Nikoli me nič ne prosi."

- "Tudi moja samo ukazuje."

Mož gleda TV, žena plete, pes dremlje... Ona jezno možu: "Nehaj že govoriti 'ja, draga', vedno kadar pes zabruna.

Gospa slepemu beraču: "Dobri mož, tukaj imate \$10." Berač: "Oprostite, gospa, to je samo \$5." Gospa: "Torej vi vidite, niste slep?" Berač: "Veste, jaz samo nadomeščam berača. Pravi slepec je šel v kino."

Na sodišču: - "Obtoženi vam je rekel, da ste nori. Je to res?" - "Res je." - "Zakaj ga pa potem tožite?"

LEADERSHIP
MANAGEMENT
CANADA INC.

Mastering Leadership

Frank J. Kreze

President

Licensee

e-mail: fkreze@bar.imag.net

Pager:

4163185821@pcs.cantelatt.com

192 Park Avenue
Holland Landing, Ontario
L9N 1J7

ROCKWOOD OPTICAL

owner:

MARJAN MOZETIČ

- Eye Examinations Arranged
- Laboratory on Premises
 - Lenses Duplicated
 - Prompt Service
 - Repairs

Rockwood Mall
4141 Dixie Road, Missisagua
Tel: 625 6444

* Vesele praznike voščimo! *** Seasons Greetings - from all of us! *

Miro or Peter Rak
will be happy to discuss
with you all the
characteristics of Diamonds and
other precious stones.

Alderwood Plaza
857 Browns Line
Etobicoke, ON, M8W 3V7
Phone: (416) 255-4429

Anthony Klemencic
B.Sc., LL.B.

SLOVENSKI ODVETNIK

Tel: (416) 251-5281
Fax: (416) 251-0029

332 Browns Line
Toronto, M8W 3W2

WHIZ - A - TOP LINEN

OWNED AND OPERATED BY THE
GRBAVAC FAMILY
LINENS FOR ALL OCCASIONS. LARGE
VARIETY OF COLOURS.
LET US HELP MAKE YOUR EVENT
COMPLETE.

142 STAPELTON AVE.
HAMILTON, ON. L8H 3N8

TEL: 905 545 1316
FAX: 905 545 7869
WATS 1-800-263-8623

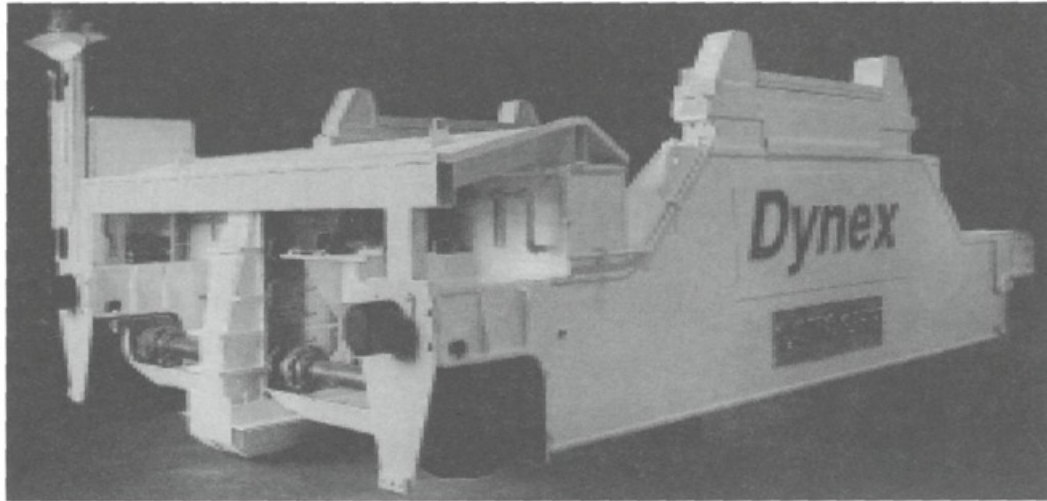
Titan

2300 Forbes Street, Whitby, Ontario Canada L1N 8M3

Tel: 905 721 1200 Fax: 905 721 1204

Website: <http://www.dynexeng.com>

Email: pkoslik@dynexeng.com

Turnkey Steel Mill Equipment

**MIHAEL
ACTION**
INTERNATIONAL

MEC
GROUP
LIMITED

Seasons Greetings!

MIHAEL LUZAR

TEL: 905-271-0672

OR 416-737-6813

FAX 905-271-7383

In Slovenia 011-38-668-848-50

E-MAIL: mihael@home.com

REPRESENTING ALL RHEEM PRODUCTS
IN SLOVENIA AND REPUBLICS OF
FORMER JUGOSLAVIA WE PROVIDE
DESIGN AND INSTALLATION OF ALL
TYPES AND SIZES OF HVAC SYSTEMS -
INDUSTRIAL / RESIDENTIAL / COMMERCIAL /
INSTITUTIONAL / SPECIALIZED
FACILITIES - EQUIPMENT CAN BE
PURCHASED AND ARRANGED FROM
CANADA OR SLOVENIA

Merry Christmas!

Condu Electric

Industrial, Commercial & Institutional

John Recel
EI5513

105 Riverhead Drive
Etobicoke, Ontario
M9W 4H1

Tel: 416 741 7374
Fax: 416 741 7372
Pager: 416 331 3641

G R A D B E N O P O D J E T J E
JOE KASTELIC LIMITED

**KVALITETA,
KI JI VSEKAKOR
LAHKO ZAUPATE**

Tel: (416) 255-2085
Home: (905) 2715538
770 Browns Line
Toronto, Ont. M8W 3W2

*‘Vesel Božič in Srečno v
novo tisočletje -
vsem bralcem Glasila!*

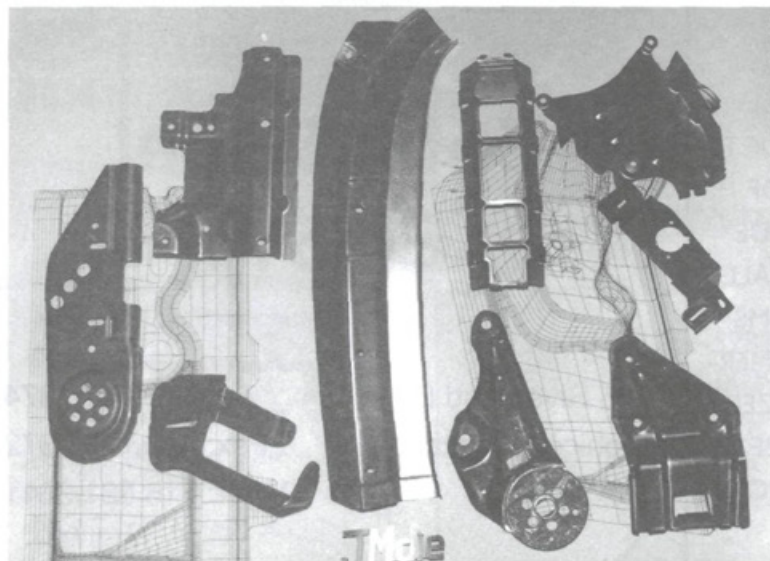
J.M. DIE Limited
909 Pantera Drive
Mississauga, Ontario
L4W 2R9

Bralcem Glasila!
Vesele božične
praznike in
Srečno novo leto!

Tel: 905 625 9571
Fax: 905 625 2855

CUSTOM MANUFACTURES OF METAL STAMPING DIES

Complete engineering design and manufacturing for metal parts and tooling

Fully computerized technologically advanced CAD, CAM and CNC machinery

Production machinery up to 500 tons and 72x120 capacity

President: Joe Skof

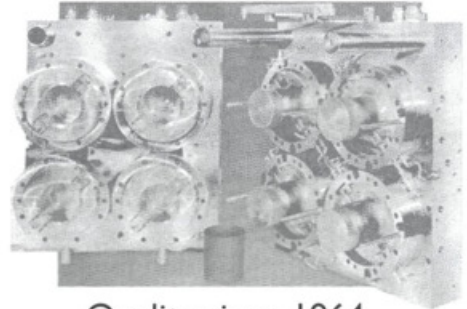

TOP GRADE MOLDS, LTD.

President:

Joe Slobodnik

929 Pantera Drive
Mississauga, Ontario
Canada, L4W 2R9
Phone: 905 625-9865
Fax: 905 625-5417
e-mail: tgm@topgrademolds.com
Website: www.topgrademolds.com

Quality since 1964

Vesele božične praznike
in vse dobro v novem letu
želimo vsem bralcem Glasila!

*Seasons
Greetings!*

GREEN ACRES MOTEL

1303 Lakeshore Rd. E.
Mississauga, ON
L5E 1G5
Tel: (905) 278-6910

West Side Toronto
Adjacent to Downtown Toronto
Via Expressways

FAMILY MEAT & DELICATESSEN

Na razpolago imamo vse vrste domačih izdelkov,
prekajeno meso, po naročilu odojčke, pečene na ražnju.

Za najboljšo postrežbo sta na voljo:
Mary ali Richard

Bralcem Glasila!

Vesel Božič in
Srečo v novem
letu!

278 Brown's Line
Toronto, ON, M8W 3T5
416 255-1098

SLOVENSKA HRANILNICA IN POSOJILNICA

Vesel Božič in
Srečno v novo
tisočletje -
želimo vsem
bralcem
Glasila!

JANEZA E. KREKA

747 Brown's Line
Etobicoke, ON, M6W 3V7
Tel. (416) 252-6527

636 Euclid Ave. Toronto
ON, M6G 2V9

Vse bančne usluge nudimo pod
izredno konkurenčnimi pogoji.

GLASILO KANADSKIH SLOVENCEV

P.O. Box 3949, Depot 4
Hamilton, ON. L8H 7P2

480210

GLASILO kanadskih Slovencev - IDEALNO BOŽIČNO DARILO

- za starše, sorodnike in prijatelje, ker prinaša zanimivo slovensko branje, novice iz Slovenije in Kanade, poročila o družabnem in kulturnem delu Slovencev v Kanadi in še marsikaj zanimivega.
- za odrasle otroke, ki so se odselili od doma, ker bodo preko Glasila, ki ima članke tudi v angleščini, ostali povezani s slovensko skupnostjo in s slovenskim kulturnim izročilom.
- za Kanadske Slovence vseh generacij, ker objavlja članke v slovenščini in angleščini.

Če še niste naročeni na Glasilo, si ga naročite tudi ZASE.

Z naročnino na Glasilo boste sorodnikom in prijateljem zagotovili darilo, ki jih bo razveseljevalo vse leto, obenem pa boste podprli ta edini slovenski kulturni dvomesečnik.

Enoletna naročnina za Kanado je 25 \$Can, za ZDA 30 \$US, za Evropo pa 40 \$US.

S praznično božično številko Glasila bomo naročniku poslali tudi božično karto v vašem imenu.

Izpolnite naročilnico in jo čimprej odpošljite na **naslov:**

Glasilo kanadskih Slovencev,

P.O. Box 3949, Depot 4, Hamilton, On. L8H 7P2.

Letno naročnino na Glasilo želim podariti na naslov:

Ime in priimek

Ulica in kraj

Provinca in poštna številka

Podatki o plačniku:

Ime in priimek

Naslov.....

Prilagam ček v znesku :

GLASILO KANADSKIH SLOVENCEV
VOICE OF CANADIAN SLOVENIANS
P.O. Box 3949, Depot 4
Hamilton, ON. L8H 7P2

"GLASILO KANADSKIH SLOVENCEV" - THE PERFECT CHRISTMAS GIFT

- **for your parents, relatives and friends**, because it offers interesting reading, news from Slovenia and Canada, reports of social and cultural activities of Canadian Slovenian clubs and individuals.

- **for grown-up children who left home**, because Glasilo can offer them an opportunity to stay connected to Slovenian community and to their ethnic heritage.

- **for Slovenian Canadians of all generations**, because the articles in Glasilo are written in English and Slovenian.

If you are not a subscriber yet, order Glasilo for YOURSELF.

A gift subscription to Glasilo is the perfect present that will last the entire year. Besides that, you will be supporting this by- monthly Slovenian Canadian magazine.

Subscription for Canada is 25 \$Can, for USA 30\$US, Europe 50\$US.

With a special Christmas issue of Glasilo we will send a Christmas card on your behalf.

Fill out the form below and send it to **the address:**

Glasilo kanadskih Slovencev,

P.O. Box 3949, Depot 4, Hamilton, Ont. L8H 7P2

Please send Glasilo to the following address:

Name

Address

Province and postal code

Subscription paid by:

Name

Address

Payment enclosed: \$

Toronto

Hamilton, Kitchener, Niagara

31. december

Župnija Brezmadežne, Silvestrovanje
 Holiday Gardens, Silvestrovanje
 S.H.&A.C., Silvestrovanje v Allistonu

5. december

Župnijsko kulturno društvo, Miklavževanje
 Lipa Park, St. Catharines, Miklavževanje
 Triglav, London, Miklavževanje

12. december

Bled, Beamsville, Božičnica

31. december

Lipa Park, St. Catharines, Silvestrovanje
 Sava, Kitchener, Silvestrovanje
 Bled, Beamsville, Silvestrovanje
 Župnija Sv. Gregorja, Silvestrovanje

Zobni zdravnik

Dr. A. P. Kačnik

Rosedale Medical Centre,
 600 Sherbourne St., Suite 401
 (Bloor-Sherbourne subway)
 Toronto, ON, M4X 1W4

Tel: 416.922.1161

* *Merry Christmas!* *

ROCK GARDEN CAFÉ

Owner: BORIS MOZETIC

760 Brant Street
 Burlington, Ont.
 905 / 632-8465

*Seasons
 Greatings!*

P. I. CONSTRUCTION

Ivan Pezdirec

General Renovation
 Commercial and Residential
 Lating Drywall
 Acosting Ceiling Tiles

Pager: (416)600-2909
 Fax: (905) 625-2990

1139 Talka Cr. Mississauga ON, L5C 1B1

* *Merry Christmas!* *